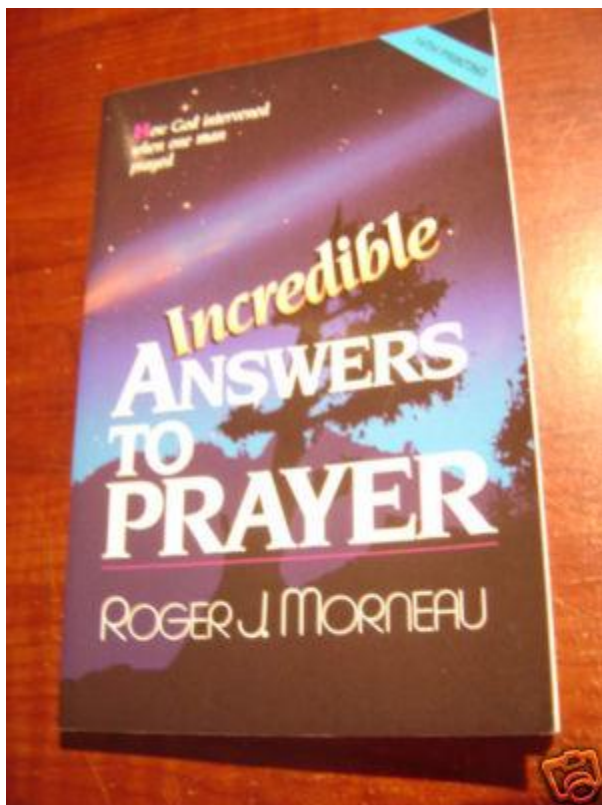

NEOBIČNI ODGOVORI NA MOLITVU

Rože Morno

Naziv dela: NEOBIČNI ODGOVORI NA MOLITVU

Pisac: Rože Morno

Naziv originala: Incredible Answers to Prayer

Preveo: Ivan Đidara

Lektura: prof. Tomislav Stefanović

Izdaje: Preporod

SADRŽAJ

<i>Poglavlje 1.</i> KUĆA SMRTI	3
<i>Poglavlje 2.</i> STAJATI U SVETOM VREMENU	9
<i>Poglavlje 3.</i> RASTI U MILOSTI I POZNAVANJU BOGA	14
<i>Poglavlje 4.</i> ISUSOVO ODELJENJE ZA INTENZIVNU NEGU	19
<i>Poglavlje 5.</i> MOLITVE S VISOKIM KAMATAMA	26
<i>Poglavlje 6.</i> BESKRAJNA LISTA ZA MOLITVU	34
<i>Poglavlje 7.</i> POSREDOVANJE ZA MLADE	38
<i>Poglavlje 8.</i> MOLITVE ZA BEZBOŽNE I SLABE	41
<i>Poglavlje 9.</i> POZIV NA MOLITVU	46
POGOVOR	50

Poglavlje 1.

KUĆA SMRTI

Dana 1. decembra 1984. godine bio sam na samrtni na odeljenju za intenzivnu negu u Velikoj opštoj bolnici Nijagara u gradu Nijagara Fols u Ontariju. Doživio sam navalu krvi u srce koju lekari nisu mogli da savladaju. Nekoliko dana kasnije kardiolozi su mi kazali da bih umro da me je supruga dvadeset minuta kasnije dovezla u bolnicu.

Ta nevolja zatekla me je iznenada. Moja supruga Hilda i ja bili smo za vreme vikenda u poseti njenoj majci. Naše putovanje od centra Njujorka bilo je prijatno. Prijatno smo proveli veće sa njenom majkom. Spremajući se za počinak u deset sati uveče, odjednom sam se osetio umornim, pa sam zaspao prijatnim snom sve do oko tri sata ujutro, kada sam se probudio oznojenog lica. Osetio sam, takođe, da otežano dišem što sam pripisao toplom krevetu.

Kad sam malo odškrinuo prozor, osvežio me je povetarac i odmah mi je postalo bolje. Međutim, nisam mogao ponovo da zaspim. Počeo sam da se okrećem po krevetu, a problemi sa disanjem ubrzo su se opet pojavili.

Pošto sam disao sve teže, prozor sam još više otvorio i takvo stanje potrajalo je sve do sedam sati ujutro, kada sam ga potpuno otvorio.

Posle tuširanja osetio sam se izuzetno umornim i konačno shvatio da mi zaista nije dobro. Prikupio sam gotovo svu snagu u pokušaju da se obrijem. Hodanje do kola toliko me umorilo kao da se penjem na brdo.

U ordinaciji za hitne slučajeve bolničko osoblje hitno mi je stavilo masku sa kiseonikom i dalo jednu injekciju i infuziju glukoze; stavili su mi dijagnostički monitor za praćenje aktivnosti srca. Kardiolog je uz asistenciju nekoliko medicinskih sestara učinio sve što je mogao da me održi u životu.

Nešto kasnije smestili su me u odeljenju za intenzivnu negu, iako je soba već bila prepuna. Pošto su svi ležaji i mesta bili popunjeni, moj krevet postavili su na sredinu sobe blizu odeljenske sestre.

Bio sam, da tako kažem, jednom nogom već u grobu jer je moje disanje postalo tako slabo da sam teško mogao udahnuti i malo kiseonika. Verovao sam da sam bio na pragu smrti, a to osećanje postalo je još dublje, kad me je neko upitao želim li da pozovu sveštenika. Tako slab smatrao sam da sam isuviše bolestan da bih mogao da primam posete, izuzev moje supruge kojoj je bilo dozvoljeno da me posećuje po deset minuta svaka dva sata. Gotovo četrdeset godina svakodnevno sam tražio od Boga da mi pomogne da se spremim za susret sa smrću.

Pre gotovo četiri decenije doživio sam neobično iskustvo, kada su mi demonski duhovi objavili ranu smrt, jer sam odlučio da prihvatim Isusa Hrista za svog Gospoda i Spasitelja i držim biblijsku Subotu.

Shvatajući svoje kritično stanje, postao sam svestan da se i mnogi drugi ljudi u bolnici bore za život. »Ovo je kuća smrti«, kazao sam sam sebi.

U Božjoj prisutnosti

Prošlo je trideset šest sati, a ja sam još uvek bio živ i mogao sam povremeno da dišem i bez maske s kiseonikom. Moje misli uzdizale su se Bogu u melodiji hvale. Te nedelje uveče na odeljenje za intenzivnu negu stiglo je mnogo ljudi pa je glavna sestra bila primorana da zatraži dodatnu pomoć. Odmah do mene, s moje desne strane, jedan stariji čovek bio je na ivici smrti, a dve

medicinske sestre borile su se za njegov život. Na mojoj levoj strani ležao je čovek od oko trideset godina, koji je imao tri srčana udara. Izgledalo je da su mu ovo poslednji dani.

U sobi glavne sestre svetla su bleštala, što je bio znak da je veliki broj pacijenata u teškom stanju. Pošto sam ležao blizu sobe glavne medicinske sestre, mogao sam da čujem komentare koji su nagoveštavali da se stanje nekih pacijenata pogoršava i postaje kritično. U toj situaciji prisetio sam se teme, koju je 1946. godine obradio jedan od vodećih spiritista. On je smatrao da demonski duhovi uživaju gledajući kako ljudi umiru i da u vreme ratova imaju proslave. Bilo je jasno da su oni planirali takvu proslavu ove večeri, kada je u ovoj bolnici bilo toliko pacijenata suočenih sa smrću. Moje misli uzdizale su se Bogu u molitvi za mene i za druge. Tokom proteklih trideset devet godina video sam kako sila posredničke molitve u životu mnogih donosi blagoslove. Veoma rano u svom hrišćanskom životu počeo sam da se molim za duhovno bolesne; za one koji u sukobu s grehom postaju duhovni, čak i onda kada su fizički dotučeni i kada sam ih, kako volim da kažem, upućivao na Hristovo odeljenje za intenzivnu negu. Napori su bili nagrađeni, jer sam mnogo puta doživeo uslišenje svojih molitava.

Kao što sam već zaključio, moj Gospod i Spasitelj služi u nebeskom Svetilištu u korist palog čovečanstva (Jevrejima 8,1.2); otkrio sam da mi se srce uzdiže u zahvalnosti za mnoge blagoslove koje je On tako milostivo darovao drugima, odgovarajući na moje molitve. Moja radost u Gospodu bila je velika, kada sam odsajivao Božje saosećanje, koje nikada nije izostalo u mom životu, iako ga kao ljudsko biće nisam ničim zaslužio.

Ovom prilikom tražio sam silnu pomoć da Sveti Duh okruži svakog duhovnom atmosferom svetlosti i mira i obnovi zdravlje svima, ako je to Njegova volja. Kao što ćete videti u sledećim poglavljima, naučio sam iz ličnog iskustva da su posredničke molitve bile najuspešnije, kada sam bio siguran da greh ne odvaja od Boga one za koje se molim. Otpočeo sam molitvu u toj sobi na odeljenju za intenzivnu negu, zahvaljujući Bogu za prednost što mogu da tražim božansku pomoć za svoje prijatelje - pacijente. Usmerivši misao na beskonačnu cenu, koju je On platio na Golgoti, molio sam Ga da im svima oprostí grehe.

Dugo sam bio uveren u to da kao hrišćani treba za druge da činimo ono što oni sami ne mogu ili ne žele da učine za sebe - da se bore sa grehom u svom životu. Isus nam je dao primer. Pre nego što je umro na krstu, molio je Oca da oprostí grehe onima koji su Ga razapinjali (Luka 23,34). Ne mogu da objasnim šta se događa, kad se molimo Bogu za oprostíenje tuđih greha, ali video sam određene promene u životu drugih. Bog nikome i nikada ne slama slobodnu volju, ali kad se molimo za nekog, to Mu dozvoljava da sa naročitom silom deluje na život druge osobe. On iz lanaca greha oslobađa osobu koja sada svoju slobodu izbora može da upotrebi da izabere dobro.

Ležeći na samrti, želeo sam da ojačam svoje lično hrišćansko iskustvo, i zato sam zatražio od Boga da mi dozvoli da vidim delovanje Njegovog isceliteljskog dodira u ovoj bolnici. Zatim sam zahvalio velikom Lekar, Autoru našeg postojanja, na uslišenju mojih molitava.

Kao što sam pre mnogo godina već utvrdio, demonski duhovi grčevito se bore pre nego što svoj plen prepuste sili Božjeg Duha. Petnaestak minuta veliki broj pacijenata osećao je pojačane bolove i medicinske sestre zaista su trčale da im pomognu. Međutim, medicinsko osoblje zaista se uplašilo kada je srce gospodina Smita prestalo da kuca.

Zvono za poziv u sobi glavne sestre zazvonilo je pojačavajući atmosferu hitnosti. Glavna sestra odmah je preko razglasa pozvala sve lekare u bolnici da dođu u pomoć. Tri lekara dojurila su na naše odeljenje. Medicinska sestra je iz drugog kraja sobe trčeći dovukla aparat za davanje veštačkog disanja.

Otrilike deset minuta medicinsko osoblje činilo je sve što je moglo da pacijentu povрати život,

ali nije bilo uspeha. Jedan od lekara, sagnute glave, napuštao je sobu, i glavnoj sestri na odeljenju kazao: »Čovek je preminuo.« Odmah sam u molitvi zavapio ka Gospodu života tražeći da gospodinu Smitu povрати život silom »Duha života« (Rimljanima 8,2), tom velikom silom koja je podigla Lazara iz smrti. Kad sam rekao »amin«, gospodin Smit je došao svesti i upitao zbog čega je toliko mnogo ljudi oko njega. Osetio je neobično jaku glad i zatražio nešto za jelo. Jedan od lekara prišao je glavnoj sestri, rekao joj da poruči nešto iz kuhinje, i dodao: »U celom svom životu tako nešto još nisam video.«

Moje molitve bile su uslišene i to ne samo u slučaju gospodina Smita, koji se oseća dobro, nego je nebeski mir sada blagoslovio i ostale pacijente na odeljenju za intenzivnu negu. Mir je ispunio celo odeljenje. Medicinske sestre opušteno su stajale pred staklenim vratima, a njihovi pacijenti, do malo pre uznemireni, spokojno i udobno utonuli su u san.

Još jednom osetio sam Božju prisutnost.

Nov zakup života

Hilda je mnogo vremena provela čekajući da sa mnom provede dodeljenih deset minuta. Oko deset sati uveče ušla je poslednji put tog dana, pre nego što će se vratila da prenoći kod svoje majke. Dok je stajala u bolničkoj čekaonici, upoznala se s gospođom Smit. Ova gospođa bila je veoma uznemirena zbog teškog stanja svog muža i zbog potpune promene u njegovom sadašnjem držanju. Ranije je govorio da želi da umre, a sada želi da živi. Četiri dana kasnije imao sam priliku da se sretnem sa Smitovima na kardiološkom odeljenju u bolnici. Njihova radost odsajivala je Božjom ljubavlju. Hilda je razgovarala sa gospođom Smit pa je saznala da je njen suprug u izuzetno dobrom zdravstvenom stanju, i nije se libila da prihvati posao na odeljenju, da mu što više pomogne do otpuštanja iz bolnice. On je uskoro otpušten u dobrom zdravstvenom stanju. Dan posle oporavka gospodina Smita, lekari su odlučili da neke od oporavljenih pacijenata prebace sa odeljenja za intenzivnu negu na odeljenje za lakše obolele. Stanje pacijenta koji je ležao sa moje leve strane, tako se promenilo nabolje da je dobio otpusnu listu. Bio je veseo, pun životne radosti, očekujući sjajnu budućnost. Stariji čovek meni zdesna izgledao je kao preporođen. Njegov lekar bio je zaista iznenađen, kada je video pozitivne promene u njegovom zdravstvenom stanju i rekao mu da će i njega premestiti sutra ujutro sa ovog odeljenja ako se bude oporavljao ovim tempom. Dogodilo se to u utorak ujutro, kako je i bilo predviđeno. Bio sam ushićen, jer sam svojim očima video uslišenje svojih molitava.

Ali, moje zdravstveno stanje izgleda nije išlo na dobro. U stvari, u osam sati ujutro tog utorka, kardiolog mi je odgovarajući na pitanje o mom zdravstvenom stanju rekao da su prilike da se sa ovog odeljenja za intenzivnu negu izvučem veoma tanke. Laboratorijski nalazi pokazivali su delovanje virusa koji su nepopravljivo uništili moje srce.

Sa takvom aritmijom srca neću moći još dugo da izdržim. Lekar je preporučio poslednju terapiju: Zaustaviti rad srca elektro-šokom od 50 volti, a tada ga reaktivirati novim 200-voltnim električnim šokom. Potpisao sam svoj pristanak. Kasnije tog poslepodneva kardiolog me je izvestio da preduzeta terapija nije dala željene rezultate.

Moje zdravstveno stanje se pogoršalo, a pluća su počela da mi se pune vodom. Shvatio sam da su mi dani odbrojani. Te večeri, iako fizički iscrpljen, svestan opasnosti, razmišljao sam o svih šest decenija svoga života. Scena za scenom prolazila je pred mojim očima, a moje srce ispunilo se zahvalnošću Bogu, dok sam gledao brigu kojom me okružavao, čak i kad sam za Njega bio beskoristan. Tako sam razmišljajući otplovio u svoje detinjstvo u vreme kada sam imao sedam godina.

»On je živ! On je živ«, uzviknuo je Edmond, moj stariji brat, pošto je isključio mašinu i skočio kroz otvor u podrum. U stvari, uspeo sam se na hrpu dasaka i pao kroz otvor na pogonski kaiš. Kaiš je pokretao manji točak promera oko 70 cm i veći od oko 160 cm koji je imao teg sa zamajcem od 160 kg, koji je pokretao jednu osovinu. Ljudi su čuli moje zapomaganje čak na prvom spratu, uprkos buci koju je stvaralo teško mlinsko postrojenje koje je moj otac imao dok smo živeli u istočnoj Kanadi. Da iz ležišta nije iskočila teška osovina širine od 78 mm, čiji je pad potresao celu zgradu, na mestu bih poginuo. To je prouzrokovalo pad kaiša sa manjeg pogonskog točka. Pao sam grudima na kaiš koji me odneo pod veći točak i tada me podigao na vrh i tu sam se zaglavio između točka i tavanice.

Točak se nikako ne bi zaustavio da neko nije isključio mašinu. Moja odeća bila je gotovo sva strgnuta s mene, a imao sam na sebi debelu zimsku jaknu, džemper, flanelsku košulju i debelo donje rublje. Moja leva ruka visila je pored točka i struja je prošla kroz nju od ramena do prstiju. Malo je nedostajalo da mi, prema lekarovom mišljenju, amputiraju ruku. Ali ja sam imao roditelje koji su biliiskusni molitelji i koji su poznavali iskustvo uslišenja molitve izgovorene u Hristovo ime i sve se dobro završilo.

Bila su potrebna tri dana da se popravi šteta na mašini. Mlinari koji su popravljali postrojenje smatrali su da je neka natprirodna sila prouzrokovala kvar, jer je samo težina postolja mogla da zdrobi sve moje kosti, a da se rad celog postrojenja ni za malo ne uspori, a još manje da teška čelična osovina iskoči iz ležišta. Snaga koja se tu oslobađala, smatrali su, jednaka je udaru tereta od jedne tone. »Neka hvale Gospoda za milost njegovu, za čudesa njegova radi sinova ljudskih!« (Psalam 107,8)

Razmišljajući o svojoj prošlosti, prisetio sam se kako sam u svojoj dvanaestoj godini bio ogorčen na Boga kada je moja majka bila položena u grob. Nisam mogao da razumem kako dobri Bog može da dozvoli da se stalno ponavljaju patnje čovečanstva, a da ništa ne učini za njihovo okončanje. Izgubio sam veru u Njega i u sve što potiče od Njega. U kasnijim mladićkim godinama čitao sam dela nevernika, zatim neka dela Čarlsa Darvina i na kraju svega dela Tomasa Henrija Hakslija, koja su u meni učvrstila ubeđenje da je čovek neposredno nastao od majmuna. Do svoje dvadeset prve godine smatrao sam se ateistom, odbacio sam sva katolička učenja u koja sam ikad verovao i poricao postojanje Boga. Tada sam, neočekivano, doživeo najšokantnije iskustvo sa natprirodnim. A da li sam znao da me je Bog čuvao i brinuo se za mene?

Bilo je to 1946. godine u Montrealu u Kanadi, kad sam sreo ratnog prijatelja koji je postao član društva koje je objavilo da komunicira sa duhovima mrtvih. Ja sam se uključio u ovu aktivnost i ubrzo posle toga moj prijatelj i ja stigli smo u tajno društvo koje je obožavalo superinteligentna, divna bića kojima su se obraćali kao bogovima. Zapravo, njihova prostorija za obožavanje bila je ispunjena mnogim lepim slikama duhova, koji su bili materijalizovani i fotografisani, a zatim su prema tim fotografijama stvorene slike. U to vreme bio sam zaposlen u jednoj jevrejskoj fabrici za proizvodnju vezova. Jedan od vlasnika zatražio je da mu pomognem u nečemu. Upravo je čuo za čoveka koji je bio hrišćanin, a svetkovao je Subotu, sedmi dan u sedmici. Poslodavac je od mene tražio da saznam kojoj verskoj zajednici pripada taj čovek. Dok sam to istraživao, duboko sam bio zainteresovan šta Biblija govori o natprirodnom svetu duhova.

Posle nekoliko dana, duhovi su obavestili visokog sveštenika u našem društvu da sam počeo da proučavam Bibliju i da su se bogovi razljutili. Za nekoliko dana vođe grupa iz tog društva ponudili su 10 000 dolara za moj život. Međutim, duhovi su poručili da ubistvo ne sme da izvrši niko ko nije član njihovog društva i da ti članovi treba da se rasporede tako da me ubiju u pogodno vreme. Duhovi će obdariti tri dobrovoljca darom vidovitosti, a oni će u svako doba znati gde se nalazim.

Ponovo me je Gospod oslobodio preranog groba.

Sada u ovom bolničkom krevetu, iako sam bio teško bolestan, moj um još uvek je bio čist i oštar. Shvatio sam više nego ikada ranije silu koju sadrži Božja sveta Reč. Reči iz Psalma 103,10-14. (tekstove sam zapamtio još pre mnogo godina) prošle su mojim mislima. »Ne postupa s nama po gresima našim niti nam vraća po nepravdama našim. Nego koliko je nebo visoko od zemlje, tolika je Milost njegova k onima koji ga se boje. Koliko je istok daleko od zapada, tolika udaljuje od nas bezakonja naša. Kako otac žali sinove, tako Gospod žali one koji ga se boje. Jer zna građu našu, opominje se da smo prah.«

Nada, ohrabrenje i vera ispunjavali su moje srce. S radošću sam se prisetio tog divnog sunčanog subotnog dana, aprila 1947. godine, kada sam bio kršten i tako se pridružio Hrišćanskoj adventističkoj crkvi u Montrealu.

U jesen te godine Gospod je obogatio moj život, kada smo se 20. septembra Hilda i ja venčali. Moja mlada nevesta bila je posvećena žena, koja je razumela silu posredničke molitve i koja je u razdoblju od četiri decenije bila sredstvo preko koga je snažna božanska pomoć onemogućila sotonu da me prerano odvede u grob.

Mogu se setiti brojnih događaja u kojima je mogao da se ugasi moj život da me Duh Božji na čudesan način nije oslobodio. Na primer, jedne noći vozio sam automobil blizu mesta Rašford po zaleđenom putu sa snežnim smetovima visokim i do dva metra sa obe strane. Kad sam stigao do jedne krivine na putu, ugledao sam konja kako stoji pravo ispred mene. Mnogi slični primeri prošli su mojim mislima.

Pošto sam se osetio izuzetno umornim, zatražio sam od Gospoda da mi da malo odmora pa ću sa Njime razgovarati u molitvi popodne u tri sata kada me medicinska sestra probudi i da mi lekove.

Trenutak oslobođenja

Od 1946. godine kada sam imao čudnovat doživljaj sa demonskim duhovima, doživljavao sam trenutke straha kad god bih razmišljao o budućnosti. Tada bi me Duh Božji blagoslovio uputivši me da čitam dva mesta u Bibliji: Otkrivenje 12,11: »I oni ga pobeđiše krvlju Jagnjetovom« i Rimljanima 8,38.39: »Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas razdvojiti od ljubavi Božje, koja je u Hristu Isusu Gospodu našem.«

Na taj način naučio sam da utvrđujem sam sebe pomoću zasluga Hristove žrtvovane krvi. Zatim sam, čitajući tekst iz Jevandelja po Mateju 27,24-54. učinio delom svog jutarnjeg posvećenja proučavanje događaja koji su bili u vezi sa Hristovom žrtvom. Takav običaj uklonio je svaki strah od uništitelja (sotone) i okružio me duhovnom atmosferom svetlosti i mira. Dakle, posle uzimanja lekova u tri sata popodne, u svojim mislima ponovio sam maločas spomenute biblijske tekstove. Izrekao sam svoje potrebe svom Prvosvešteniku u Svetinji nad Svetinjama u nebeskom Svetilištu, iznoseći Mu da mirno prihvatam činjenicu da se moje putovanje kroz ovu neprijateljsku zemlju približilo kraju, jer vidim da celo čovečanstvo pre ili kasnije ide u grob. Ali, dodao sam: »Gospode, ako Ti je milo, molim Te, bio bih Ti zahvalan za uslišenje molitava mnogih koji se mole za mene i moj oporavak, da bi mogli videti da su uslišeni, a njihovo hrišćansko iskustvo tako bilo ohrabreno. Ako je to Tvoja volja, blagoslovi moje bolesno srce silom svoga Duha života, tom silom koja je podigla Lazara iz mrtvih i daj mi snagu potrebnu za život.« Iz iskustva sam naučio da On menja divno menja, najbeznadežnije i obeshrabrujuće perspektive, kad se verom držimo Njegove sile, i ako je to volja našeg nebeskog Oca. Kad sam završio svoje jutarnje posvećenje, pouzdano sam osećao da će sve biti dobro.

Spavao sam do šest sati ujutro, kad je laborantkinja došla da mi izvadi krv. Oko sedam i trideset kardiolog je sa osmehom na licu prišao mom krevetu i saopštio mi da je sada manje zabrinut za moje zdravstveno stanje. Rekao je da su izgledi za moje izlječenje bili loši, a onda je došlo do velike promene nabolje; dogodilo se nešto u šta je on teško mogao da poveruje. Pokazujući na ekran svog kardiološkog aparata, rekao je: »Kad sam vas poslednji put video, monitor je pokazivao da vaše srce kuca između 145 i 185 otkucaja u minutu. Sad je to oko 80 otkucaja. Ako vaše stanje bude tako napredovalo do tri sata popodne, poslaću vas sa ovog odeljenja za intenzivnu negu na odeljenje za kardiološke bolesti.«

Do tri sata popodne moje zdravstveno stanje i dalje se poboljšavalo, pa su i mene premestili u jednu lepu, osunčanu sobu. Iznenada sam shvatio da me je obuzela životna radost, koja se razvijala kao nikada ranije. Čak i prljavi sneg na gradskim ulicama pobudio je u meni novo osećanje zahvalnosti, dok sam posmatrao vrapce koji su po njemu skakutali.

Gospod me je video »u dolini sena smrtnog«, a ja sam iskusio nove visine u razumevanju sile posredničke molitve. Iako sam bio gotovo na vratima groba, sada sam razmišljao o tom svom iskustvu shvatajući da je Gospod slave svojim Duhom bio sa mnom na način koji mi do tada nije bio poznat.

Prošla je gotovo cela sedmica otkako sam stigao na odeljenje za hitne slučajeve, i sada sam sam izlazio iz bolnice, svojim nogama. Te noge nisu se mogle brzo kretati, ali su me, ipak, iznele u svet, a to je bilo čudesno.

Poglavlje 2.

STAJATI U SVETOM VREMENU

Dogodilo se to u mom ranom hrišćanskom iskustvu, bio je to put providenja, kad sam osetio potrebu za naročitim blagoslovima Božjeg Duha.

Jedne večeri u sredu oktobra 1947. godine posle proučavanja Božje svete reči pošao sam na molitveni sastanak u adventističku crkvu sa francuskog govornog područja u Montrealu. Posle bogoslužnja pastor me je zamolio za pomoć. Deo njegovih dužnosti bio je da svakog trećeg vikenda poseti crkvu sa francuskog govornog područja u Kvebek Sitiju. On je tamo proučavao Bibliju sa gospodinom i gospođom Žoven, odanim bračnim parom, koji je svim svojim srcem voleo Gospoda.

Proučavanje Biblije sa tom porodicom otpočeli su Jehovini svedoci. Posle izvesnog vremena Žovenovi su postali zbunjeni i ožalošćeni. Ne samo što su uneli drastične promene u svoj život, ostavljajući verovanja i tradiciju Rimokatoličke crkve, nego su se sada suočili sa krizama koje nisu mogli da reše. Gospodin Žoven rekao je našem pastoru kako posle svakog proučavanja Biblije shvataju da adventisti imaju istinu i uče kako se na idealan način služi Bogu. Međutim, posle adventista na proučavanje bi došli Jehovini svedoci i posle tog proučavanja ovaj bračni par bi zaključio da su oni u pravu. Žovenovi su tako postali potpuno zbunjeni.

Tada su odlučili da potpuno reše svoj problem: Pozvaće na jedan sastanak obe strane - propovednika Adventističke crkve i Jehovine svedoke i suočiti ih u razgovoru. Hoće li naš pastor biti voljan da učestvuje u takvoj vrsti rasprave? Jehovini svedoci su radosno prihvatili poziv, smatrajući da će to biti najveći događaj godine, a i najveća pobeda u čast Jehove. Naš pastor je pristao na sastanak pa je trebalo utvrditi još samo datum sastanka.

Te naročite srede ujutro gospodin Žoven je telefonski pozvao našeg pastora i obavestio ga da će se najavljeni susret održati u prvu nedelju uveče u osam sati. Tamo će se sresti sa prvim čovekom Jehovinih svedoka, osobom zaduženom za njihovu francusku misiju u celoj Kanadi. Žoven je dodao da je taj čovek ranije bio katolički sveštenik i da je doktor teologije.

»Dakle, brate Morno, hoćeš li da mi pomogneš«, upitao me je moj pastor, »hoćeš li da preuzmeš moje mesto? Moram biti na sastancima koji počinju u nedelju ujutro u Ontariju. Predsednik mi je poručio da ne treba da izostanem.«

»A šta je sa prvim starešinom«, protestovao sam. »Već sam ga pozvao, ali on ne može, jer tog vikenda ima važan porodični događaj.« Moj pastor me je uveravao da sam dobro pripremljen za taj posao, jer sam znao napamet sve potrebne tekstove iz Pisma o svetosti biblijske Subote i, uostalom, Gospod će sigurno biti sa mnom.

Pogledao sam svoju mladu suprugu i upitao je: »Šta ti misliš o tome?« Odgovorila je kako je uverena da će Bog biti sa mnom i kako to može biti vredno iskustvo »koga bi se sa uživanjem sećao«, rekla je sa puno poverenja.

»Pastore«, rekao sam, »ići ću, ali sa dubokim osećanjem bespomoćnosti. Kao Mojsije kažem: 'Ko sam ja da idem faraonu?'«

U petak rano ujutro Hilda i ja ušli smo se u voz za Kvebek Siti. Putovanje je bilo prijatno, a bio je lep iako prohladan dan i izgledalo je kao da cela priroda tiho govori mom srcu da veliki Vladar galaksija pažljivo bdije nad našom planetom.

Žovenovi su nas obavestili da će nas sačekati na stanici i ugostiti preko vikenda. Planirani sastanak biće u stanu jednog od Jehovinih svedoka i na njemu će biti prisutno svega nekoliko

osoba, većinom onih koji su sa Žovenovima proučavali Bibliju. Gospođa Žoven nije htela da prisustvuje tom sastanku pošto joj je jedan Jehovin svedok telefonom poručio da će to biti energična i beskompromisna rasprava. Hilda je odlučila da ostane sa njom.

Gospodin Žoven i ja stigli smo na vreme i na naše iznenađenje bilo je dosta prisutnih. Velika dnevna soba i trpezarija bile su pune do poslednjeg mesta. Vođa Jehovinih svedoka bio je nesrećan zbog činjenice što nije mogao da dođe adventistički pastor. Osetio se omalovaženim i rekao je da još nikad nije razgovarao sa čovekom koji je skoro kršten. Dokazivao je da će dvadeset minuta biti dovoljno da sporna pitanja budu rešena jednom zauvek, jer je smatrao, da Jehovini svedoci nesumnjivo imaju istinu. Tih dvadeset minuta produžilo se u dva i po sata.

Bilo je teško slediti argumente tog čoveka. Vrteo se u krug sa svojom teologijom. Kad god sam mu se suprotstavio dokazom iz Biblije, on bi brzo napravio potez u obliku velikog latiničnog slova U i skrenuo razgovor u suprotnom smeru. Sve to ličilo je na hvatanje zeca u ograđenom vrtu. Kad to malo stvorenje saterate u ugao, ono skoči u neočekivanom smeru i jednostavno ga ne možete uhvatiti.

Na primer, taj čovek je tvrdio da Isus nije vaskrsnuo u telu, nego kao duh. U svom odgovoru citirao sam Luka 24,36-43. gde stoji kako se Isus pojavio pred svojim učenicima tog večera na dan vaskrsenja: »... I sam Isus stade među njima, i reče im: mir vam. A oni se uplašiše, i poplašeni budući, mišljahu da vide duha. I reče im: šta se plašite? I zašto takve misli ulaze u srca vaša? Vidite ruke moje i noge moje: ja sam glavom; opipajte me i vidite; jer duh tela i kostiju nema kao što vidite da ja imam.«

Prisutni Jehovini svedoci smatrali su da je on dobro znao za ovaj tekst, ali im to nije predstavio kao nešto bitno. Zatim je nastavio da uzima iz Pisma malo odavde - malo odande, vadeći misli iz konteksta, dajući predmetu potpuno drugo značenje. Razgovarali smo o mnogim pitanjima i u svima je Duh Božji potvrdio moje izlaganje, jer sam svoje misli zaključivao potkrepljujući ih Božjom rečju. Gospodin Žoven je želeo da razgovaramo o sedmom danu - Suboti kako bi i sam mogao da se odluči.

Kao što se i moglo očekivati, vođa Jehovinih svedoka brzo je rekao da je »jevrejska subota prikovana na Hristov krst i na taj način ukinuta. To je zauvek oslobodilo ljude od obaveze koju su imali Jevreji, kad su izašli iz ropstva i kad je bilo nužno uzdržavati se od posla u taj dan da bi se slomila njihova tvrdoglavost i nekontrolisano ponašanje. Bio je to dan upotrebljen za poučavanje o Bogu. Ali sada smo slobodni u Hristu i sedmi dan u sedmici možemo koristiti u neku bolju svrhu«.

Na to sam odgovorio da Bog nikada nije želeo da čovek sedmi dan - Subotu smatra jevrejskom ustanovom. U stvari, taj Stvoritelj je sasvim određeno objavio njenu istinsku namenu i svrhu na kraju sedmice stvaranja: »I svrši Bog do sedmoga dana dela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svih dela svojih, koja učini. I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih dela svojih, koja učini.« (1. Mojsijeva 2,2.3)

Bog je nameravao da biblijska Subota zauvek stoji u vekovima koji dolaze, kao spomenik ne samo Njegovoj sposobnosti stvaranja nego i održavanja stvorenja. Svrha je bila u tome da donese naročite blagoslove svima onima koji su držali taj dan u posvećenom umu.

Takođe sam sa velikom pažnjom čitao četvrtu zapovest, naglašavajući važna mesta, dok sam se istovremeno molio da Duh Božji neizbrisivo upiše u svaki um te svete reči.

Nije bilo moguće normalno govoriti o Suboti, jer je taj čovek nemilosrdno osporavao sve što bih ja kazao. Da sve to nije bilo zbog gospodina Žovena, izvinio bih se i otišao. Ali, Božjom pomoći, odbacio sam takvu pomisao.

Vođa Jehovinih svedoka stalno je vraćao razgovor na istu pojedinost: da je Hristos prikovao

uredbe na krst učinivši ih nevažnim za hrišćane. U jednom trenutku mogao sam da se složim sa njim i to sam mu i kazao.

Objasnio sam da je Bog upotrebio te ustanove da bi decu Izrailjevu poučio o neizmernoj žrtvi koju je Gospod slave prineo na golgotskom krstu. Kada je Hristos umro na krstu, one su izgubile svoju svrhu.

Tada sam čitao tekst iz 5. Mojsijeve 31.24-26: »I kad napisa Mojsije reči ovoga zakona u knjigu, sve do kraja, zapovedi Mojsije Levitima, koji nošahu kovčeg zaveta Gospodnjega, govoreći: Uzmite ovu knjigu zakona, i metnite je pokraj kovčega zaveta Gospoda Boga svojega da bude onde svedok na vas«

Zatim sam spomenuo činjenicu da je Bog napisao moralni Zakon - koji sadrži i biblijsku Subotu i to svojim prstom na dve kamene ploče. Izrailjci su ih stavili u Kovčeg zaveta, dok su uredbe, koje je napisao Mojsije, stavili pored Kovčega zaveta. Većina prisutnih veoma se iznenadila, kad je uočila razliku.

Moj sledeći posao bio je da im pomognem da uoče razliku - ogromnu razliku između posvećenog, tj. onog što je Bog proglasio svetim i onog opšteg, običnog.

Prvo sam spomenuo tužno iskustvo Nadava i Avijuda, koji su izgubili život dok su služili u Svetinji. Oni nikad nisu naučili da razlikuju sveto od nesvetog i otišli su radeći po svome nahodanju. »A sinovi Aronovi Nadav i Avijud uzevši svaki svoju kadionicu metnuše ognja u njih i na oganj metnuše kad, i prinesoše pred Gospodom oganj tuđ, a to im ne beše zapovedio. Tada dođe oganj od Gospoda i udari ih, te pogiboše pred Gospodom.« (3. Mojsijeva 10,1.2)

Bilo je to tužno i zastrašujuće iskustvo kroz koje su roditelji ovih mladića prošli, i to zbog nepoštovanja Gospodnje zapovesti da deca Izrailjeva nauče da razlikuju sveto od nesvetog. Deseti stih istog poglavlja obznanjuje nam da je Bog obavestio Arona o pouci koju njegov narod treba da nauči iz te tragedije: »Da biste mogli raspoznavati šta je sveto šta li nije, i šta je čisto, šta li nečisto.«

Tada sam upitao: »Zar nećemo potpuno usredsrediti pažnju na Božju zapovest da bismo se sećali Subote i držali je svetom?« Neki od prisutnih odgovorili su kako su sada uočili da taj predmet zaslužuje pažnju. Ali pastor Jehovinih svedoka nije bio impresioniran. »Uzmite, na primer«, rekao je, »naše prve roditelje. Kad Adam nije mogao da ima muškog potomka, jedan od njegovih sinova morao je da ima polne odnose sa svojom majkom da bi ispunio nalog za nastanjivanje zemlje.«

Nisam mogao da verujem svojim ušima! Postao sam svestan da je taj čovek stekao ogromno znanje na mnogim područjima, ali bilo je svima jasno da nije poznao Božju reč. Bio je šokiran kada sam otvorio 1. Mojsijevu 5,4. i čitao: »A rodiv Sita požive Adam osam stotina godina, rađajući sinove i kćeri.« Tada je rekao: »Ovo samo pokazuje kako se uvek može naučiti nešto novo bez obzira na životno doba.«

Na nesreću, počeo je opet da »vozi ukруг«. Zatražio je priliku da u vremenu od deset minuta dokaže da Biblija ne misli uvek onako kako kaže. Omogućio sam mu da nastavi sa izlaganjem, a trebalo mi je i malo vremena da zamolim Boga da dirne srca prisutnih i to tako kako još nikada ranije nisu iskusili. Posebno neka dirne srce gospodina Žovena.

Kako sam počeo da se molim, nisam čuo ništa od onog što je govorio taj čovek. Nisam mario za ono o čemu je govorio. Umesto toga molio sam: »Oče naš nebeski, Ti veliki Vladaru svemira, molim Te sada kroz zasluge dragocene krvi Isusa Hrista Gospoda slave, krvi koja je prolivena na Golgoti za spas palog čovečanstva. Oče, shvatio sam da se nismo makli dalje od početka. Potrebna mi je naročita pomoć. Ovi ljudi večeras treba da odluče hoće li živeti na obnovljenoj Zemlji. Želeo bih da govorim anđeoskim jezikom! Oče, Ti možeš da daruješ nešto mnogo bolje: veliku silu

Svetog Duha, Duha života kojim se jedino možemo odupreti zlu, kojim možemo pobediti greh, promeniti svoja kamena srca i ispuniti se Tvojom ljubavlju. Gospode, može li nas Sveti Duh sada očistiti? Obuzdaj silu sotone i njegovih anđela, a zatim nas sve ovde okruži nebeskom atmosferom svetlosti i mira tako da svako od nas večeras može doneti odluku. Hvala Ti, Gospode, što slušaš i odgovaraš na moje molitve.«

Odmah mi je na um pala misao: Govori im o nepoverenju prema Bogu i o nevernosti koja ispunjava ljudsko srce i kako će to za večnost uništiti ogroman broj ljudi. »To je ono što tražim, Gospode. Hvala Ti, dragi Oče, hvala Ti.«

Pošto sam bio mladi vernik, proučavao sam Božju reč pažljivo i upravo sam završio redom čitanje Starog zaveta uporedo sa knjigama »Patrijarsi i proroci« i »Istorija proroka i careva«. Naročito mi se urezala jedna misao. Bila je to činjenica da palo ljudsko srce po svojoj prirodi kipi od neverovanja i nepoverenja prema Bogu. Mi se iz tog stanja ne bismo mogli iščupati, ako Božji Sveti Duh ne bi u nama svakodnevno činio čudo otkupljenja.

Čim je ranjeni vođa Jehovinih svedoka utihnuo, a ja dobio priliku da ponovo govorim, rekao sam: »Prijatelji, razlog što smo večeras ovde jeste u tome što ljubimo Gospoda Isusa, koji je na Golgoti dao svoj život za nas i mi želimo da Mu služimo celim svojim srcem, ali način na koji to treba činiti često nam nije jasan i osećamo unutrašnji nemir koji nadire iz nas. Čak se može dogoditi da budemo potpuno zbunjeni. Možda bi vas zanimalo da čujete milione osoba koje su pre vas imale potpuno isto iskustvo.«

Shvativši da pred sobom imam pažljive slušaocce, nastavio sam: »Vidite, u svojoj paloj prirodi imamo snažne elemente nepoverenja i neverovanja, koji stalno nastoje da nas odvoje od našeg Stvoritelja i stvarno će nas uništiti ako ih Božji Sveti Duh ne slomi. Bez te pomoći mi smo izgubljeni.« Nikad ranije nisu tako pažljivo slušali.

»Da bismo proverili ono što govorim, treba da vidimo šta Biblija kaže o onima koji su izgubili večni život. Čitajmo o Kajinu koji je ubio svoga brata, jer mu je Aveljevo poverenje bilo stalni ukor. Razmišljajmo o mnoštvu koje je živelo pre Potopa i koje je poginulo u njemu, Ili o Nojevim potomcima čije je nepoverenje i neverovanje pokrenulo izgradnju Vavilonske kule. Kasnije je Bog pozvao Avrama iz Ura Haldejskog isto zbog nepoverenja i neverovanja među ljudima. Setite se dece Izrailjeve koja su četrdeset godina zbog svog neverovanja lutala pustinjom i ostala izvan Obećane zemlje.«

Prema njihovim reakcijama stekao sam utisak da je Duh Božji silno delovao. »Prijatelji, nepoverenje prema Bogu i neverovanje često su sprečavali dotok Božjih blagoslova. Biblija kaže za Isusa: 'I ne stvori onde čudesa mnogih za neverstvo njihovo.' (Matej 13,58)

Razmišljajte o tome - ljudi sebe lišavaju Božjih blagoslova zbog svoje nevere. To je tužno, veoma tužno.« Pet do sedam sekundi vladao je takav mir da biste mogli čuti iglu da je pala na pod. Iščekivao sam delovanje Božjeg Duha.

»Šta možemo da učinimo da dobijemo pomoć«, upitao je gospodin Žoven prekinuvši tišinu.

»Sve što vam mogu kazati, jeste ono što sam i sam iskusio i blagoslov koji je ispunio moj život. U Efescima 2,8. čitamo: 'Jer ste blagodaću spaseni kroz veru.' Prijatelji, prema mom mišljenju, milost je sila Svetoga Duha na delu. Zato se svakog jutra molimo: 'Oče nebeski, obraćam Ti se u ime zasluga dragocene Hristove krvi prolivene na Golgoti zbog koje ću primiti pomoć u borbi protiv zla. Molim Te, velikom silom Tvog Svetog Duha deluj na moje srce i spasi me od mene samog, od greha, od ovog sveta i od sile palih anđela. Spasi me od mog nepouzdanog srca i nevere i zameni ih živom verom u Tebe, tako da Te mogu primiti kroz Tvoju Reč.'«

Objasnio sam kako mi je molitva donela mir, zadovoljstvo i mudrost.

»Smatram da je mudra osoba ona koja prihvata Boga u Njegovoj reči. Ako se sećate, kad je Mojsije pristupio grmu koji je goreo, Gospod je rekao: 'Ne idi ovamo. Izuj obuću svoju s nogu, jer je mesto gde stojiš sveta zemlja.' (2. Mojsijeva 3,5) Da li je Mojsije bio neveran i nepoverljiv prema Bogu? Mogao je reći: 'Tospode ja ne vidim nikakve razlike u tom tlu. Da li si siguran da je baš ovaj pesak sveto mesto.' Ali Mojsije je prihvatio Boga iz Njegove reči, jer je to bio njegov životni put.

I mi možemo imati svoje iskustvo pored grma koji gori, isto kao i Mojsije, sećajući se sedmog dana - Subote i držeći je svetom. I vi i ja možda ne stojimo na svetom mestu, ali možemo stajati u svetom vremenu prihvatajući Boga u Njegovoj reči i poštujući svetost Njegovog svetog subotnog dana.«

»Vaše iskustvo, gospodine Morno, nije sigurno«, upao je u reč Jehovin svedok.

Odmah je ustao gospodin Žoven i podigavši ruke što je označilo »ustanite«, rekao: »Pastore, to neće biti potrebno. Ono što je rekao brat Morno, ja sam već iskusio i to baš sada i baš ovde. U molitvi sam se molio sa njim. Duh Božji je prosvetlio moje razumevanje i učvrstio moj um. Od danas moja porodica i ja služićemo Bogu onako kako to On želi. Mi ćemo biti adventistički hrišćani jer oni imaju istinu«

Kad sam čuo te reči, srce mi je zatreperilo nebeskom radošću. Kakvu je pobedu za Hrista ovde izvojevao Sveti Duh! Da, moja supruga je imala pravo, kad je kazala da bih ovim iskustvom mogao biti ushićen.

Nekoliko meseci kasnije gospodin i gospođa Žoven preselili su se sa decom u Montreal da bi deca mogla da pohađaju crkvenu školu. Šest godina, sve do našeg preseljenja u Sjedinjene Države, Žovenovi su bili među našim najboljim prijateljima.

Kako je divno iskustvo kada nas naš Bog čini objektima preko kojih svojim Duhom blagosilja druge. Sledeći tekst pomogao mi je da od Boga očekujem veliku podršku: »Za nas danas važi isto obećanje duha kao i za prve učenike... U ovom vrlo značajnom trenutku Njegov Duh i Njegova milost pripadaju svima kojima si potrebni i koji će Ga primiti u Njegovoj reči.« (8.T, p. 20)

Poglavlje 3.

RASTI U MILOSTI I POZNAVANJU BOGA

Pre nego što razmotrim činioce koji pokreću silu posredničke molitve, osećam kako je potrebno spomenuti brojna iskustva kojima me je Bog pripremio da svojim posredovanjem budem na blagoslov drugima.

Apostol Petar u svojoj 2. poslanici hrišćanima svog vremena, ne gubeći vreme u izražavanju želje za sve najbolje na njihovom hrišćanskom putu, skreće pažnju na činjenicu da se božanski blagoslovi mogu stvarno pokazati u njihovom životu samo ako bolje upoznaju našeg nebeskog Oca i Isusa našeg Gospoda. »Blagodat i mir da vam se umnoži poznavanjem Boga i Hrista Isusa Gospoda našega. Budući da su nam sve božanstvene sile njegove, koje trebaju k životu i pobožnosti, darovane poznanjem onoga koji nas pozva slavom i dobrodetelju.« (2. Petrova 1,2,3)

Jednostavan tekst u spisima E.G. Vajt više je učinio u mom hrišćanskom iskustvu, nego što sam ikad mogao da zamislim. Na poslednjoj stranici Velike borbe ona je zapisala: »Kako godine večnosti promiču, donosiće sve bogatija i divnija otkrivenja Boga i Hrista. Sa uvećavanjem znanja rašće njihova ljubav, strahopoštovanje i sreća. Ukoliko će ljudi više znati o Bogu, utoliko će biti veće njihovo divljenje Njegovom karakteru.« (*Velika borba, str. 547*)

Što sam više razmišljao o ovim rečima, bio sam sve uzbuđeniji saznanjem kako će mi biti na obnovljenoj Zemlji. Rekao sam sebi: »Zašto treba čekati besmrtnost da bismo uživali u takvoj vrsti iskustva? Zašto u tome ne uživati sada?

Pošto sam zapamtio ove za mene značajne rečenice, počeo sam svakog dana da tražim od Gospoda milost potrebnu za život na ovoj Zemlji, kao i da onaj nebeski život postane stvarnost ovde i sada. Evo jednog od mnogih iskustava koja su mi to omogućila.

Dogodilo se to zimi, tačnije u januaru. Danima sam proučavao biblijski koncept o veri. Pismo spominje veliki broj osoba koje su živele u nepoverenju i neverstvu prema Bogu, ali takođe otkriva i kako ljudi sigurno mogu steći živu veru razvijajući nepokolebljivo poverenje u našeg nebeskog Oca i silu Njegovog Svetog Duha.

Ohrabrila me ova rečenica Elen Vajt: »Ali veru daje Sveti Duh i ona će se razvijati samo onda ako se gaji.« (*Velika borba, str. 429*) Odlučio sam stalno da zahvaljujem Gospodu zato što mi je mnogo puta u životu Njegov Duh dao veru pa sam tražio da to čini i dalje.

Tog značajnog jutra proučavao sam tekst o Filipu iz Dela 8. poglavlja u kome stoji da mu je anđeo rekao da pođe južno od Jerusalima na put prema Gazi. Tamo je video blagajnika etiopske carice kako sedi na kolima i čita svitak Knjige proroka Isaije. Tada je Božji Duh rekao Filipu: »Pristupi i prilepi se tim kolima.«

Rezultat je bio krštenje i Biblija kaže: »... kad izadoše iz vode... Duh Gospodnji uze Filipa.« Filip se našao u Azotu, gradiću udaljenom oko 32 kilometra od mesta na kome je sreo Etiopljanina.

Čitajući tu životnu priču, rekao sam sebi: »Kako su to bili uzbudljivi dani u kojima je Božji Duh bio tako blizu ljudi!« U ostatku dana razmišljao sam o tom biblijskom događaju.

U to vreme radio sam kao trgovac i toga dana u osam sati uveče imao sam sastanak sa referentom za kupoprodaju nekretnina koji je stanovao oko 6,5 kilometra severno od Kastilea. Naš dom bio je u Kariersu, oko 11 kilometra severno od Arkade. Da bih izbegao put koji od raskršća vodi na istok, vozio sam, prema uputstvima, prečicom, nekim seoskim putevima kojima ću, nadao sam se, uštedeti dosta vremena. Na nesreću, nije bilo tako. Izgubio sam trostruko više vremena, a zbog učestalih raskrsnica na nekoj sam pogrešno skrenuo. To je značilo zaustavljati se i pored

usputnih farmi i raspitivati se za ispravan put. Zbog toga sam zakasnio sat vremena.

Dok sam tako putovao, zapazio sam da je kazaljka koja pokazuje količinu goriva na nuli, ali i pored toga smatrao sam da će biti najbolje ako natočim gorivo kasnije u Kastileu. Bili smo zaokupljeni razgovorom o poslu i vreme je brzo prošlo. Kad sam završio sa beleškama i ugovorom i bio spreman za polazak, na mom satu kazaljke su pokazivale ponoć. U tom trenutku setio sam se kupovine goriva. Referent za kupoprodaju nekretnina, želeći da me poštedi zaobilaznog puta prema Kastileu, usmerio me je na put 39, glavni put koji će me odvesti u Arkade i kući. Savetovao me da vozim tri milje dalje od njegove kuće, pa levo i tako ću izbiti na željeni put broj 39.

Nisam bio spreman da krenem tim putem, ali on je rekao da ne mogu pogrešiti, jer se na toj deonici nalazi ogroman putokaz. Na izlazu, iz zgrade zapljusnula me je hladnoća. On je pogledao na termometar. Bilo je pet stepeni ispod nule.

»Nadam se da imate dobar akumulator«, rekao je.

»Da, gospodine. Jedan od najboljih za vožnju u zimskim uslovima.« Odmahnuvši mu u znak pozdrava, otišao sam. Zbog velike hladnoće trebalo je više vremena da se kabina zagreje i to je zaokupilo svu moju pažnju. Putovao sam oko pet milja, kada su svi električni uređaji počeli da otkazuju. Kazaljka za gorivo pokazivala je da je rezervoar prazan. Spopao me užas, kada sam shvatio da sam pre više od jedne milje prošao pored jedne farme, a na vidiku više nije bilo nijedne.

U trenutku sam video sebe u bolničkom krevetu sa amputiranim prstima na nogama. U stvari, kad sam imao sedamnaest godina, svi su mi se prsti na nogama smrznuli. To se dogodilo jednog jutra u Kvebeku kad je temperatura bila 42 stepena ispod nule. Proveo sam pet meseci u bolnici. Posle toga imao sam niz operacija i presađivanja kože. Na dan mog otpuštanja hirurg koji mi je operisao prste izrazio je uverenje da više neću živeti u ovom delu sveta. Smatrao je da bi se moji prsti brzo smrznuli na hladnoći i onda bi morali biti amputirani.

U strahu sam uzviknuo: »Dragi Isuse, molim Te, pomozimi!« Mnogo puta u prošlosti kad bih se iznenada suočio sa nevoljom, isto sam tako upućivao poziv za pomoć i Isus me nikada nije izneverio. Odmah me obuzeo veliki mir. U međuvremenu kola su se kretala sve sporije.

»Oprosti mi što sam postupio tako panično, iako sam već iskusio da me nikad nisi izneverio«, razmišljao sam. »Gospode, znam da Božji Duh koji je Filipa preneo oko 32 kilometra, posle toliko vremena od tog događaja može i mene i moja kola da premesti preko ovih brežuljaka do Kariersa, ako On to odluči. Dragi Isuse, neka Duh Božji, koji nadzire sve atome, napuni gorivom ova kola pa me tako bez zaustavljanja doveze kući. Hvala Ti, Gospode, na Tvojim pomoćima.«

Osetio sam kao da je nešto poguralo moja kola i ona su nastavila dalje. Motor je počeo da radi normalno i vuče kao nikad ranije. Brzinomer je pokazivao najveću dozvoljenu brzinu, a ja sam osetio svoja stopala na pedali gasa dok je vozilo jurilo putem. Na brdo Igl Hil uspeo sam se u najvećoj brzini, iako to nikada ranije nisam uspeo bez menjanja brzine u niži stepen. Slavljenički sam zahvalio Gospodu na Njegovoj sili koja čudesno radi.

Počeo sam da izgovaram tekstove iz 8. psalma i 107,1.2: »Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer je do veka milost njegova. Tako neka reku svi koje je izbavio Gospod, koje je izbavio iz ruke neprijateljeve. Neka hvale Gospoda za milost njegovu, i za čudesa njegova radi sinova ljudskih!«

Slaveći Gospoda celim svojim srcem i istovremeno kličući od radosti, prisetio sam se reči iz psalma 105,1-5. koje mi nikada nisu zvučale tako lepo:

»Hvalite Gospoda; glasite ime njegovo; javljajte po narodima dela njegova. Pevajte mu i slavite ga; kazujte sva čudesa njegova. Hvalite se svetim imenom njegovim; nek se veseli srce onih koji traže Gospoda. Tražite Gospoda i silu njegovu, tražite lice njegovo bez prestanka. Pamтите čudesa njegova koja je učinio, znake njegove i sudove usta njegovih.«

Čim sam smanjenom brzinom skrenuo u našu ulicu i došao do kuće, kola su se zaustavila. Nisam ih mogao dovesti do garaže. Okrenuo sam ključ i utrčao u kuću iznenađen što vidim svetla u kuhinji.

Oko petnaest minuta pre ponoći, Hilda je ustala i shvatila da još nisam u kući. Klekla je na svoja kolena i molila se za Božju brigu nada mnom. Kad sam ušao, shvatila je da se dogodilo nešto veliko i divno. »Izgledaš uzbuđeno. Kakvu dobru vest imaš?«

Ispričao sam joj kako mi je Božji Duh pomogao da se vozim više od 40 kilometara bez goriva u rezervoaru. Sat vremena zahvaljivali smo Gospodu, a tada smo pošli na počinak iako veći deo noći nismo mogli da spavamo, jer smo pričali o mom iskustvu.

Ujutro sam pokušao da upalim motor, ali to nije bilo moguće. Morao sam da pozajmim gorivo od suseda sa obližnje farme da bi motor proradio.

Kad se suočiš sa smrću, a nemaš vremena za molitvu

Ništa nas ne može bolje pripremiti za iskrenu molitvu kao suočenje sa smrću. Iz iskustva znam da ništa tako dobro ne smiruje strah, kao upamćeni stihovi iz Pisma koji govore o tome kako je Bog oslobađao i pomagao ljudima u prošlosti. Dok još osećamo potrebu, Božji Duh utvrđuje naš um silom iz Božje reči. U skoroj budućnosti narod koji drži zapovesti proći će kroz dramatično iskustvo pod pritiskom sila tame, koje će udvostručiti svoje napore da bi prorešale i uništile sve one koji nisu učvršćeni na večnoj Steni. Iz iskustva znam da bi me do ludila dovelo stanje u kome moj um ne bi bio utvrđen na Božjoj reči i kada ne bih imao poverenja u Gospoda da će me voditi kroz sve što me može snaći na putu. Dozvolite mi da vam kažem: »Kad jednom prođete kroz 'vatru', kroz koju vas je sigurno proveo Duh Božji, posle toga postajete druga osoba i tada se osećate mnogo bližim Bogu.«

Krajem prošlog marta, oko dva meseca posle opisanog događaja, imali smo puno snega u zapadnom delu države Njujork. U Vajomingu smetovi su bili mestimično visoki i preko tri metra. Hladnoća je najzad počela da popušta, Sunce je postajalo sve jače, a dani sve duži.

Dok sam jedne večeri vraćao kući, razmišljao sam o tekstu iz 2. Dnevnika 16,9: »Jer oči Gospodnje gledaju po svoj zemlji da bi pokazivao silu svoju prema onima kojima je srce celo prema njemu« Kada sam se približio gradu Rašfordu vozeći umereno i usporavajući pre svake krivine u kojoj se nije moglo videti da li neko vozilo dolazi u susret.

Iznenada sam naišao na prilično klizav deo puta na kome su se posle topljenja snega tokom dana, kada je zašlo Sunce, ponovo pojavile ledene površine. Nije bilo moguće kočiti, a da se istovremeno ne izgubi kontrola nad automobilom. Ne dodirujući ni kočnicu ni papučicu gasa, ušao sam kolima u krivinu nadajući se da niko neće naići iz suprotnog smera.

Savladavši jednu krivinu, spazio sam kako posred puta stoji veliki konj. Sudar se nije mogao izbeći i sve što sam mogao reći, vapeći za pomoć, bilo je: »Dragi Isuse!« Iznenada je neka sila, za koju verujem da je Božji Duh, počela da deluje. Osetio sam istu prisutnost kao i one noći pre dva meseca. Iz ruku mi je otet nestabilni volan i kola su se usmerila prema konjskim prednjim nogama. Trenutak pre sudara životinja se uspravila na zadnje noge, a ja sam se srozao u svoje sedište nastojeći da izbegnem udarac kopita u lice kroz vetrobransko staklo.

Kola su, ipak, umakla kopitama za dva-tri centimetra. Malo dalje od tog mesta uspeo sam da ih zaustavim. Čekao sam nekoliko minuta da mi se umiri srce koje je jako lupalo. Istovremeno sam uputio molitvu zahvalnosti.

Shvativši opasnost koja pretila i ostalim motorizovanim putnicima, otišao sam do prve kuće pored puta, pokušavajući da nađem vlasnika konja. Kad sam domaćinu objasnio šta se dogodilo, čovek

mi je rekao da misli da životinja pripada susedu i da je držana zatvorena tokom zimskih meseci. Telefonom je pozvao suseda koji je izjavio da je njegov konj bio u štali, ali će on to ipak proveriti i odmah nam javiti.

Nekoliko minuta kasnije stigla je poruka da je konj na čudnovat način izašao. Štalska vrata bila su širom otvorena, a dvorišna poluotvorena pa je životinja izašla.

Niko ne može da objasni kako se to dogodilo. Niko nije mogao da se neprimećen približi dvorišnim vratima, jer je veliki kuhinjski prozor okrenut prema putu, gde su se sada nalazili domaćini. »To je neshvatljivo, nemoguće«, kazali su.

Moja supruga i ja ponovo smo odvojili vreme za zahvalnost nebeskom Ocu. Sledeće subote ispričao sam iskustvo u razredu subotne škole, pa su se svi sa mnom radovali. Suočio sam se sa smrću, ali mi je Sveti Duh doneo izbavljenje. Taj događaj pomogao mi je da rastem u poznavanju Boga.

U knjizi *Pláč Jeremijin* nalaze se naročite reči nade i sigurnosti u Božju brigu i ljubav prema onima koji su svoje živote stavili pod Njegovu zaštitu. »Milost je Gospodnja što ne izgibosmo sa svim, jer milosrđa njegova nije nestalo. Ponavlja se svako jutro; velika je vera tvoja. Gospod je deo moj, govori duša moja; za to ću se u njega uzdati. Dobar je Gospod onima koji ga čekaju, duši, koja ga traži. Dobro je mirno čekati spasenje Gospodnje.« (*Pláč Jeremijin 3,22-26*)

Često se moje srce uzdizalo k Bogu u zahvalnosti kada god bi me Božji Duh izbavio iz bezizlaznih prilika.

Gotovo dvadeset godina radio sam prikupljajući oglase koji se objavljuju kao prilog telefonskim imenicima u telefonskim kompanijama Bel i Kontinental u Ohaju, u državi Njujork i u Pensilvaniji. Poslednjih pet od svih tih godina bio sam rukovodilac odeljenja za redovne poslovne partnere i izdavačku kuću Overland Park u Kansasu, izdavača telefonskih imenika za ustanovu Kontinental Telefon, kao i za ostale nezavisne telefonske kompanije. Bio sam zadužen za tim ljudi u severnom odeljenju, koje je obuhvatalo osam država.

Godišnje sam putovao 25 000 do 45 000 milja. Putovao sam za vreme kišnih i snežnih oluja, po gustoj magli i u ostalim nepovoljnim uslovima. Često sam sretao kola koja su jurila na mene, kojima su, bez sumnje, upravljale osobe pod uticajem alkohola ili droge.

Nastradati u kolima na autoputu nije događaj koji bi danas privukao pažnju medija, ali kada nekoga zgnječe u kolima na parking, to privlači pažnju i objavljuje se na prvoj stranici novina.

Decembra 1971. pripremao sam oglase za telefonski imenik. Nekoliko noći zaredom bilo je izuzetno hladno pa sam želeo da budem siguran da je akumulator u automobilu pun da nekog jutra ne bi zatajio. Zato sam odlučio da odem u auto - servis i to proverim.

Tog jutra bilo je puno posla u radionici, jer je hladnoća iznenadila mnoge. Pošto se kolima nije moglo ući u dvorište radionice, poslovođa je izašao uzevši pribor za proveravanje akumulatora, a onda mi je, posle obavljenog posla, rekao da je akumulator dobar i da će služiti i sledeće zime.

U međuvremenu, veliki kamion, natovaren sa 27 tona tereta, stajao je iza mojih kola, dok je vozač otišao da se raspita za istovar tog tereta. Ispred mojih kola bila je zgrada pa nisam mogao da izađem sa parkinga. U to vreme vozio sam automobil marke sab. Poslovođa servisa predložio mi je da manevrišem ispod ogromnog šlepera, jer je tamo po njegovom mišljenju bilo dovoljno prostora, a on će mi pomoći prilikom manevrisanja.

Motor kamiona bio je isključen, kočnice povučene, inače bi kamion krenuo nizbrdo, jer se parking nalazio na kosini.

Polako sam vozio unazad uz pomoć poslovođe koji mi je pokazivao kuda da vozim. Kad sam se gotovo izvukao, odjednom me obuzelo osećanje poznato iz ranijih opasnih situacija. Sećam se da

sam izbacio menjač iz položaja za vožnju unazad, a onda je iznenada nešto snažno poguralo kola napred. Da nisam držao nogu na papučici kočnice, udario bih u zgradu. Čak ni brzom vožnjom napred vozilo nije moglo sasvim da se izmakne kamionu koji je zadnjim krajem udario u moj zadnji branik, ošteti taj branik i zadnja svetla. Udarac je ostavio veliko udubljenje na zadnjem delu mog automobila.

Ljudi koji su sve to posmatrali, potrčali su prema mojim kolima da vide da li sam dobro. Iako uzdrman, nisam bio povređen. Ispitivali su me: »Da li ste dobro? Čoveče, da li ste Vi uvek tako srećni? Zamalo da poginete. Kako ste samo uspeli da tako brzo izmanevrišete kolima? Kako ste saznali da se kamion otkočio i krenuo nizbrdo? Kako ste uspeli da zaustavite kola da ne udarite u zid?« Jedna starija žena je kazala: »Vaš anđeo Vam je spasao život. Sigurno Vas Bog mnogo voli.« Neki čovek je dobacio: »Prijatelju, zamalo da budete zdrobljeni u tim kolima. Shvatate li Vi to?«

Kamion je zgnječio nekoliko automobila presavivši ih napola da bi se najzad zaustavio presekaвши napola jedan veliki automobil marke krajsler. Vozač kamiona pojavio se u trenutku kad je kamion udario u poslednje vozilo. Ne verujući svojim očima, izjavio je da je kamion ostavio zakočen i u prvoj brzini.

Vlasnik krajslera bio je razjaren. Tek što su on i njegova supruga izašli iz kola i krenuli prema prodavnici, morali su da skoče u stranu da bi izbegli udes. On je počeo da optužuje vozača kamiona, nazivajući ga pogrđnim rečima, što je ostavio kamion, a da nije pravilno povukao sigurnosne kočnice. Odlučno je pošao prema kabini kamiona da bi sam proverio kočnice, ali to vozač kamiona nije dozvolio nikome, sve dok nije došla policija koja je napravila izveštaj o udesu.

Skupilo se mnoštvo posmatrača. Svako je radoznalo želeo da sazna šta se dogodilo. Ljudi su bili zadovoljni što sam izbegao sigurnu smrt. Kad je stigla, policija je pokušala da zavede red i raščisti put za saobraćaj, ali ljudi nisu hteli da se razidu.

Jedan od policajaca popeo se u kabinu kamiona da proveriti komande. Reкао je svom kolegi da su ključ u bravi volana i menjač brzina bili u neutralnom položaju i da svetlo na komandnoj tabli pokazuje da je ručna kočnica bila povučena. Naravno, on nije mogao ni da zamisli kako je kamion, ipak, krenuo.

Kad je policajac završio zapis o činjeničnom stanju, ja sam prvi pozvan da dam izjavu. Na kraju razgovora policajac mi je rekao: »Gospodine Morno, imali ste mnogo sreće. Da ste ostali sekundu duže iza kamiona, ne biste više stajali ovde i davali izjavu o udesu. Umesto toga Vi ćete biti na prvoj strani večernjih novina i možete samo misliti kako će se to čitati!«

Kad sam se udaljio sa onog mesta, na um su mi pale reči: »Milost je Gospodnja što ne izgibosmo sasvim, jer milosrđa njegova nije nestalo. Ponavlja se svako jutro.«

Poglavlje 4.

ISUSOVO ODELJENJE ZA INTENZIVNU NEGU

Dok sam proučavao moć i uticaj posredničke molitve u Bibliji i spisima E.G. Vajt, zaključio sam da svaki čovek treba naročito da se pripremi za uspešno upravljanje službom molitve.

Ono što nam je najneophodnije i što treba da primimo, jeste um sličan Hristovom. »Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu«, rekao je apostol Pavle u Filibljanima 2,5. Kada je Evtih »pao s trećeg sprata i bio podignut mrtav«, Pavle je mogao da kaže: »Ne bunite se, jer je duša njegova u njemu.« (Dela 20,9.10) On je tako često doživljavao vidne odgovore na svoje tihe molitve da je bez sumnje znao da je Bog čuo vapaj njegovog srca, dok je prema nastradalom mladiću trčao niz stepenice.

Mogu da ga zamislim kako govori: »Dragi Isuse, Ti si Gospod i možeš da učiniš nemoguće. Molim Te, preobrti ovu nesreću tako da Tvoj narod može da uzdiže Tvoje sveto ime na sastancima zahvalnosti koji će se nastaviti sve do kraja njihovog života, kad god se budu setili ovog događaja. Hvala Ti, Gospode, za Tvoju ljubav i milost.«

Tako sam počeo da se molim da Sveti Duh sjedini moj um sa Hristovim. Međutim, posle izvesnog vremena Duh Božji me doveo do saznanja da ja u stvari ne znam šta sam tražio i da nam Bog ne može stvarno odgovoriti sve, dok se određeno ne molimo.

Od tog vremena moje molitve dobile su sasvim novo značenje. Nisam više upotrebljavao maglovite rečenice kao: »Gospode, molim Te blagoslovi ovu osobu.« Umesto toga tražio sam da Bog blagoslovi tu osobu na naročiti način tako da to mogu i videti kao odgovor na svoje molitve, kao naročiti dokaz koji sam i tražio da se zbude pred mojim očima. Takođe sam naučio da se ne smemo žuriti dok se molimo. Bez žurbe! Molitva sa značenjem traži vreme i na početku naročito ne zaokuplja ljudski um, ali sam otkrio da ona proizvodi velike rezultate. Dok sam nastavljao da se molim da primim Hristov um, postalo mi je jasno da to znači misliti kao što On misli i osećati život na ovoj paloj planeti kao što On oseća, sve dok ne počnem da delujem kao što bi On delovao na mom mestu. U ostalom delu molitve treba da prepoznam sebe i svoj način života, koji mora da bude po uzoru na Njegov pravedni um.

Čitao sam u spisima E.G. Vajt da su se prvi učenici nadali i molili za isto iskustvo ispunjenja obećanja o Svetom Duhu.

»Dok su razmišljali o Njegovom čistom i svetom životu, shvatili su da nijedan posao neće biti tako naporan, nijedna žrtva tako velika, ako budu svedočili svojim životom o lepoti Hristovog karaktera.« (AA, p. 36)

Iako su moja zaključivanja uveliko bila ispravna, nisam stvarno razumeo obilje blagoslova koji nas očekuju kroz Hristov karakter. Čitajući spise sestre Vajt, sve više sam to razumevao. Na primer, sestra Vajt je pisala o Spasitelju: »On je živeo, mislio i molio ne za sebe, nego za druge. Svakoga dana primao je sveže krštenje Svetim Duhom.« Zaključio sam da ne mogu očekivati da uspešno delujem u svetu greha sa manje milosti nego što se Isus molio i primao tokom svog života na Zemlji.

Zato sam u svojim dnevnim molitvama Bogu dodao molila za sveže krštenje Svetim Duhom. Tražio sam da me Božji Duh osposobi za primanje većeg znanja o mom Gospodu i Spasitelju i da mi silu Njegovog vaskrsenja za kojom je čeznuo i apostol Pavle (Filibljanima 3,10). Zadivio sam se kada sam počeo da doživljavam ono što nikada nisam očekivao i što nikad ne bih pomislio da je moguće.

Sredinom šezdesetih godina, dok sam u Hadsonu u državi Ohaju radio na oglasima za telefonski imenik, Bog je naročito blagoslovio moje hrišćansko iskustvo i počeo od mene da stvara kanal za »najveći uticaj u svemiru«. (8.T, p. 22) Pre nekoliko meseci promenio sam svoj način rada na prodaji oglasa za telefonski imenik. Posle gotovo mesec dana provedenih u pripremnoj školi, kompanija me zadužila da radim na malim telefonskim imenicima u državi Njujork da bih stekao iskustvo. Uskoro su me zadužili za velike projekte, zatim u Hadsonu u Ohaju za telefonski imenik za područje koje je obuhvatalo telefonski sastav središnjeg dela kontinenta.

Uz posao na ovom telefonskom području trebalo je da održavam veze i sa poslovnim ustanovama u gradovima Fjukron, Kent i Raven. Rad je bio zanimljiv, ali i naporan. Bio je to izazov koji je zahtevao kreativnost i novine koje bi zadovoljile potrebe svake ustanove. Ako se noviteti koje ste ponudili poslovnom partneru isplate, on će i iduće godine objavit i oglas.

Zato smo svake večeri pripremali privlačne i informativne priloge.

Vreme je bilo odlučujuće za službenika koji je svakog dana morao da prihvati veliki broj pretplatnika da bi izdao telefonski imenik. Poslovne partnere valjalo je lično posetiti, a onda je trebalo vremena za obradu oglasa - naročito ako su klijenti tim oglasima želeli da dodaju nove pojedinosti. U oglasu bi se tada unosile promene, a nepotrebne informacije izostavljale.

Puno truda zahtevalo je pronalaženje naručilaca poslova u njihovim ustanovama. Ako su oni bili odsutni, morali smo da ih tražimo kasnije, a to je bio gubitak dragocenog vremena i drugih poslovnih saradnika koji su u to vreme bili na svojim radnim mestima. Najteže je bilo kad bi više vlasnika kompanija bilo odsutno po nekoliko dana. Uostalom, kada vas pritiska vreme, napetost raste i tada je teško efikasno raditi.

Ako predstavnici za oglase u telefonskom imeniku nisu vedri, prijatni i taktični, poslovni ljudi mogu da otkazu ugovore, što znači i gubitak prihoda od oglasa za predstavnike marketinga. U tom poslu veoma sam rano naučio da treba da se molim ako želim uspeh. Brzo sam shvatio da su mi potrebni naročiti Božji blagoslovi ako ne želim da izgorim zbog poslovnih pritisaka.

U stvari, ne bih se upustio u tu vrstu posla da nisam čvrsto verovao u formulu uspeha koju je Gospod dao Isusu Navinu u vreme kada je preuzimao odgovornosti za vođenje Izrailjaca: »Niko se neće održati pred tobom svega veka tvogega; s tobom ću biti kao što sam bio s Mojsijem, neću odstupiti od tebe niti ću te ostaviti. Budi slobodan i hrabar da držiš i tvoriš sve po zakonu koji ti je zapovedio Mojsije sluga moj, ne odstupaj od njega ni nadesno ni nalevo, da bi napredovao kuda god pođeš. Neka se ne rastavlja od usta tvojih knjiga ovoga zakona, nego razmišljaj o njemu dan noć, da držiš i tvoriš sve kako je u njemu napisano; jer ćeš tada biti srećan na putovima svojim i tada ćeš napredovati.« (Isus Navin 1,5-8)

Kao jedan od onih ljudi koji drže Božje zapovesti, smatrao sam da će Gospod na sličan način biti i sa mnom.

Tokom rada na telefonskom imeniku u Hadsonu, setio sam se teksta iz knjige - Hristove očigledne pouke: »On je živeo i molio se ne za sebe, nego za druge... Svakoga dana primao je novo krštenje Svetim Duhom.« Dok sam se molio da slična sila uđe u moj život, počela je da se događa očigledna promena; osetio sam to i video u životu drugih.

Jednoga jutra najavio sam se vlasniku servisa za popravku i lakiranje automobila. Kad sam pogledao kopiju radnog naloga, uočio sam na samom kraju tog naloga primedbu da je vlasniku trebalo nekoliko dana za razmišljanje i odluku da da oglas (on i nije morao da napiše tu svoju primedbu). Upitao sam ga zašto je to učinio kad je imao, kako je izgledalo, veoma dobro razvijen posao.

»Moram da Vam se poverim. Imam problem. Hoćete li, molim Vas, zatvoriti kancelarijska

vrata?»

Kad sam ponovno seo, rekao je: »Ne znam zašto Vam sve ovo govorim pošto do sada to nikome nisam kazao. Kod kuće mi prilike iz dana u dan postaju sve teže. Supruga i ja više ne možemo dalje zajedno i došlo je već dotle da razmišljam o zatvaranju radnje i seobi u Kaliforniju sa svojim šesnaestogodišnjim sinom, a razmišljam i o rastavi braka. To je razlog zašto mi nije lako da donesem konačnu odluku o oglasu u telefonskom imeniku«

S obzirom na obim mog dnevnog plana i na stečeno iskustvo, najbolje što je trebalo da učinim u ovom slučaju bilo bi da otkážem oglas tog klijenta (on je trebalo samo da potpiše otkaz), uz objašnjenje da se njegov oglas, ipak, može objaviti, ako se on za to naknadno odluči pa da mi to telefonom javi pre davanja imenika u štampu. Tako ne bih morao ponovo da dolazim kod njega i trošim vreme namenjeno za prodaju oglasnog prostora drugim kompanijama.

Međutim, to nisam učinio, jer sam čuo poznate reči: »On je živio i molio se ne za sebe, nego za druge.« Čvrsto sam odlučio da rasteretim tog čoveka, dok sam se za njega tiho molio. Tada sam ga upitao: »Da li biste mi ispričali kako je sve to krenulo tako nepoželjno?«

»Počelo je to pre otprilike tri godine«, rekao je, »nedugo posle preseljenja u našu lepu novu kuću. Supruga je počela da mi stavlja neke glupe prigovore. Prigovarala mi je da joj nisam poklonio dovoljno svog vremena i da sam više voleo svoj posao nego nju. Složio sam se s tim da sam mnogo vremena proveo na poslu - služba zajednici oduzima dosta vremena. Pokušao sam da joj objasnim da sam za sve stvari koje je ona zahtevala morao mnogo da radim, ali oko toga nismo mogli da se složimo. Ona sve to nije mogla da shvati nego je nastavila sa optuživanjem, što me teško pogodilo. Bilo je dana kada se toliko razgnevila da je počela da baca sudove na pod.«

»Jeste li pokušali da tražite profesionalnog savetnika za bračna pitanja?«

»Da, prošle godine. To je pomoglo nakratko, ali se njen gnev povratio. Kažem Vam, ona više nije ista osoba koju sam godinama poznavao. Ona stvarno može biti dobra, a onda se, bez razloga, njen karakter promeni i postaje zlobna i neprijatna. Jedno znam sigurno, a to je da ne mogu više da nastavim takav život.«

Želeo sam da mu govorim o Bogu, ali to nisam učinio, jer su nam u pripremnjoj školi za ovaj posao instruktori izričito kazali da su religiozni ili politički razgovori sa strankama protiv pravila službe i da je radno vreme isključivo posvećeno poslovima.

Umesto toga, rekao sam da ću za dve sedmice opet navratiti i videti da li je odlučio da da svoj oglas na žutim stranicama telefonskog imenika. On se složio sa tim predlogom i čim sam napustio njegovu kancelariju, odlučio sam da ću se u molitvi setiti njega i njegove supruge. Čovek mi je zahvalio što sam se zanimao za njegove teškoće.

Razmišljajući o njegovim problemima, dok sam vozio do druge stranke, duboko sam se zabrinuo za njegovo dobro. Tako nešto nikada ranije nisam osetio u razgovoru sa potpuno stranim osobama. Tada me je Božji Duh podsetio na nešto što sam još davno upamtio: »Božji sin, posmatrajući svet, gledao je patnju i bedu. Sa sažaljenjem On je video kako su ljudi postali žrtve sotonine svireposti. Sa saosećanjem posmatrao je one koji su bili iskvareni.« (*Čežnja vekova, str.23; izdanje 1998*)

Shvatio sam da je način na koji sam počeo da razmišljam bez sumnje odgovor Hristove ljubavi na moju molitvu za Svetoga Duha. Iznenada, u meni pojavila želja da stanem i pomolim se za svog klijenta i njegovu suprugu. Skrenuo sam pored supermarketa na parking i tu isključio motor. Čim sam stao, rekao sam sebi: »Želim samo ono što je imao naš Gospod: posebno odeljenje za intenzivnu negu za ljude izmučene štetnim uticajem greha i sotoninim suprotstavljanjem.«

U to je vreme moja supruga Hilda, inače medicinska sestra, radila u jednoj velikoj bolnici na

odeljenju za intenzivnu negu. Pre nekoliko dana razgovarali smo o njenom poslu i bio sam zadivljen brigom i pažnjom medicinskih sestara prema pacijentima. Molio sam za sličnu duhovnu pomoć za one koji se suočavaju sa krizama.

Vadeći svoju Bibliju iz torbe, otvorio sam mesto u Jevanđelju po Mateju u 27. poglavlju i počeo da čitam o raspeću. Tada sam se u molitvi zauzeo u ime zasluga Hristove krvi prolivene na Golgoti da čovek sa kojim sam upravo razgovarao i njegova supruga mogu primiti božansku pomoć.

Iznenada sam se prisetio kratkog članka o božanskoj sili, koja se može dobiti kad nam je potrebna. Tekst se nalazi u Svedočanstvima za crkvu. Ponovo sam posegao u torbu i izvadio tu knjigu. Kao što vidite, svoju torbu nosim sa sobom danju i noću. U njoj se nalaze Biblija, komplet knjiga iz serije Velika borba, Svedočanstva za crkvu, Hristove očigledne pouke i druge knjige. Nikad za ručak ne idem u restoran, već raznovrsno voće jedem u svojim kolima. Svoje vreme za ručak uvek provodim čitajući.

Kad je bilo petnaest minuta do podne, odlučio sam da ručam. Pronašao sam onaj odlomak na početku 19. stranice iz 8. sveske Svedočanstava pod naslovom »Obećana sila«: »Bog od nas ne traži da svoj posao radimo u svojoj sili. On je predvideo božansku pomoć u svim opasnostima za koje su naše ljudske mogućnosti nedovoljne. On daje Svetog Duha u svakoj bezizlaznoj situaciji da ojača našu nadu i sigurnost, da prosvetli naš um i očisti naša srca. Njegova je namera da svaki hrišćanin bude okružen duhovnom atmosferom svetlosti i mira. Hristos je odredio da Njegova Crkva bude preobraženo telo prosvetljeno nebeskom svetlošću, da ima Emanuilovu slavu.«

Tada sam shvatio da posvećeni hrišćanin koji ljubi Boga neće biti zadovoljan time što će lično biti okružen duhovnom atmosferom svetlosti i mira. On će ići u siromaštvu i pravdi ka grehom osakaćenima i oštećenima, prema onima koji su u sukobu sa grehom, onima koje tlači sotona pošto ih je okružio duhovno potpuno zatrovanom atmosferom.

Prvi deo tog odlomka pročitao sam više puta i on je na mene ostavio naročiti utisak. Dok sam razmišljao o tim rečima, setio sam se navoda iz knjige »Čežnja vekova« na 582. stranici (izdanje 1998) koji kaže da je Božji Sveti Duh jedino sredstvo kojim možemo pružiti otpor i pobediti greh.

»Opisujući svojim učenicima službu Svetoga Duha, Isus je želeo da ih nadahne radošću i nadom koja je nadahnjivala i Njegovo srce. Radovao se za tu obilnu pomoć koju je osigurao svojoj Crkvi. Sveti Duh je bio najveći od svih darova koje je mogao izmoliti od svog Oca za uzdizanje svoga naroda. Sveti Duh treba da im bude podaren kao sila koja preporuča, jer bi bez nje Hristova žrtva bila beskorisna. Sila zla vekovima je jačala i ljudi su se sa začuđujućom pokornošću potčinjavali sotskom ropstvu. Čovek može da se odupre i pobedi greh jedino moćnim delovanjem Trećeg lica Božanstva, koje će doći sa neizmenjenom silom u punini božanske moći. Duh čini delotvornim ono što je izvojevao Otkupitelj sveta. Duh Sveti čisti srce... Hristos je podario svoga Duha kao božansku silu u savlađivanju svih nasleđenih i stečenih sklonosti ka zlu.«

Sada sam postao duboko uveren da će moje molitve za druge biti malo korisne ako usrdno ne potražim moćnu silu Svetoga Duha da čini čuda otkupljenja u životu onih za koje se molim.

Kao što se Isus radovao izobilnoj pomoći kojom je darovao svoju Crkvu, tako je moje srce bilo uzbućeno kad sam video i razumeo šta je Sveti Duh mogao da učini za preobražaj drugih. Dodatna misao koju sam pronasao na 20. stranici 8. sveske »Svedočanstava« upotpunila je moju sliku o blagoslovu koji je Isus doneo osobama koje ginu u grehu, kad bi primile Božju intenzivnu negu koju sprovodi preko Svetog Duha. Otkrio sam da pomoć važi baš sada.

»Nama danas pripada obećanje Duha isto tako kao i u vreme prvih apostola... U ovom naročitem vremenu Njegov Duh i Njegova milost pripadaju svima koji ih traže, a naći će ih u Njegovoj reči.«

Bog me uveo u službu molitve da bi blagoslovio život velikog broja ljudi donoseći im mir Njegove ljubavi u ovom okrutnom svetu.

Za vreme boravka kod ovog poslovnog čoveka, upoznao sam se s njegovim problemima, a Bog mi je pomogao u poslu tog popodneva. Našao sam svakog svog klijenta na njegovom poslu u zakazano vreme i zainteresovanog za veće i bolje oglase na žutim stranicama telefonskog imenika. Na kraju tog dana pregledao sam svoj učinak i otkrio da je to moj do tada najuspešniji dan što se tiče zarade. To je uveliko iznenadilo mog kontrolora koga je zanimalo u čemu je tajna mog uspeha, u poređenju sa ostalim predstavnicima kompanije. Rekao sam da je veliki Vladar svemira okrunio moje napore svojim božanskim blagoslovom.

U želji da osiguram božansku pomoć čoveku koji je imao probleme sa suprugom, sledeće dve sedmice živeo sam malo drukčije. Svake večeri navio bih sat da sledećeg jutra zvoni 15 minuta ranije nego obično, jer sam želeo da otpočnem svaki novi dan molitvom za ovaj bračni par. Posle posvećenja svog života, molio bih se Bogu za njihovo dobro. Sa Biblijom otvorenom na mestu koje opisuje raspeće u Mateju u 27. poglavlju, iznosio sam zasluge Hristove krvi kao razlog zbog koga oni mogu da prime naročitu pomoć u svom svakodnevnom životu.

Svoje prvo posredovanje otpočeo sam otprilike ovako: »Dragi nebeski Oče, najpre želim da Ti zahvalim što je Hristu dozvoljeno da dođe i živi među nama i plati naše spasenje po tako velikoj ceni. Želim da izrazim svoju zahvalnost što si me uveliko počastio pred stanovnicima svemira i pred nebeskim anđelima, učinivši me članom Isusovih odabranih snaga u grehom okupiranom svetu.

Radujem se zbog činjenice što si blagoslovio svoju Crkvu koja drži Deset zapovesti, što si je blagoslovio darom Duha proroštva preko kojeg si nam otkrio mnoge naše sposobnosti koje Sveti Duh može da upotrebi u radu na spasenju ljudi i završi Tvoju misiju na Zemlji sa silom i velikom slavom. Milostivi Oče, pošto Te je nadahnuto pero opisalo kao 'Oca beskrajne milosti', ne ustručavam se da Tvojim pažnji preporučim živote gospodina i gospođe A.

Vidim da su pod stalnim sotoninim napadima i da se bore sa depresivnim mislima i iskustvima. Njihov je život u jadnom stanju, a ja ne mogu da se pomirim sa tim da ništa ne učinim, dok Božji neprijatelji hvataju ljude u svoje zamke i uvećavaju napore da bi oslabili Hristov rad za ljude.

Molim Te, o Gospode Bože, u ime zasluga našeg Gospoda slave i Njegove dragocene krvi prolivene na Golgoti za oprostjenje naših greha, za spasenje ovog bračnog para. Ti znaš, Oče, kako se ne ustručavam da tražim božansku silu Svetoga Duha da ukori Lucifera i njegove demone i onemogući ih da kontrolišu ljudske živote. Kad sam bio spiritista, istrajne molitve koje su Ti upućivali moji prijatelji za mene otvorile su put Svetom Duhu koji me je zaštitio od demonskih aktivnosti i tako mi pomogao da proučavam Bibliju i prihvatim Hrista za svoga Gospoda i Spasitelja.

Zato, Oče, neka Tvoj Sveti Duh danas oseni gospodina i gospođu A. i okruži ih duhovnom atmosferom svetlosti i mira da mogu donositi dobre odluke i za sadašnji i za večni život. Znam, Gospode, da Ti nikoga ne primoravaš ni na šta, ali Ti možeš pomoći ljudima da donesu ispravne odluke.

Ne ustručavam se da tražim silna čuda Tvoje milosti u njihovom životu, jer je Hristos već platio cenu za svakog i dao sve blagoslove koje Nebo može da daruje.

Kao posrednik u otvaranju puta Svetome Duhu da učini nešto veliko za njih, bio bih zahvalan kada bih mogao da vidim uslišenje svojih molitava, kad se kroz dve sedmice opet budem video s tim čovekom, i neka se na mene izliju blagoslovi Duha da bih mogao kazati kao stari patrijarh Jov: 'Jer koje me uho čujaše, nazivaše me blaženim; i koje me oko viđaše, svedočaše mi da izbavljam

siromaha koji više, i sirotu i koji nema nikoga da mu pomože; blagoslov onoga koji propadaše dolazaše na me, i udovici srce raspevah.' (O Jovu 29,11-13)

Ovu molitvu iznosim u ime našeg milostivog i vernog Prvosveštenika Isusa Hrista, koji je pred stanovnicima svemira i nebeskim anđelima stekao zakonsko pravo da palim Adamovim potomcima odobri svoju pravdu i potpuno spasenje.«

Kroz dve sedmice, s pomešanim osećanjima ušao sam u kancelariju gospodina A. Očekivao sam priču o primljenim blagoslovima, ali možda je taj bračni par pružio otpor vodstvu Božjeg Duha, služeći se svojim pravom izbora, koje je Bog dao i možda su učinili upravo to. Ali, nije prošlo dugo, a ja sam mogao da zaključim da su stvari krenule nabolje.

Otvarajući vrata knjigovođine kancelarije, upitao sam da li je gospodin A. već dugo odsutan. Knjigovođa je rekao da ću moći da ga vidim za nekoliko minuta, a tada me je pozvao da uđem u kancelariju i sednem. Dodao je kako je njegov šef upravo završio planove za proširenje svoje trgovine. Ranije je taj poslovni čovek očekivao poslovni krah. Odmah sam podigao svoje srce Bogu u tihoj hvali, jer sam uvideo da je sila Njegove ljubavi obogatila one za koje sam se molio.

Gospodin A. me pozdravio čvrstim stiskom ruke, dok je mirnim izrazom odsjajivao Božju ljubav. »Imam da vam ispričam puno dobrih vesti. Otkako ste bili ovde, dogodile su se stvari koje su obično neverovatne.

Moja supruga i ja opet smo u dobrim odnosima, a život je dobio novo značenje.«

Prema svemu što je kazao, mogu reći da je Božji Duh delovao u njihovom životu, kao što je opisano na 134. str. Čežnje vekova (izdanje 1998): »Kada Božji Duh osvoji srce, On preobražava i život ... Ljubav, poniznost i mir zauzimaju mesto gneva, zavisti i svađe. Radost zauzima mesto žalosti i lice odsjajuje nebeskom svetlošću.«

Rekao mi je da je tri dana posle moje posete, njegova supruga počela drugačije da se ponaša. Kad je dolazio kući na ručak ili večeru, iznenađen bi primetio da je televizor isključen i da se na gramofonu okreće ploča sa njihovom omiljenom klasičnom muzikom. Bila je ljubazna, ali je odavala rasejanu osobu. Nekoliko dana kasnije pozvala ga je telefonom i zamolila da sve poslove završi tako da posle ručka ne mora da se vraća na posao. On je odgovorio da pristaje na to, ali da će verovatno malo zakasniti.

Kod kuće ga je čekao sto sa upaljenim svećama. Zatim mu je objasnila da je ozbiljno razmišljala o napetostima koje su se pojavile u njihovom braku. Sada veruje da je u stanju da kontroliše svoj život i smatra da se za nekoliko kratkih dana od razdražljive osobe preobrati u mirnu i razumnu ženu. Još je dodala da život ne treba tražiti prepuštajući se tužnim osećanjima kad ima toliko mnogo razloga za zahvalnost.

Kada mi je opisao svoju sreću, srce mi je zaigralo nebeskom radošću i tiho sam zahvalio Bogu što me učinio kanalom »za širenje najvišeg od svih uticaja u svemiru«. (8.T, p.22)

Zatim mi je kazao da je pre nekoliko dana iskusio mogućnost samokontrole. Oboje su odlučili da načine novi početak.

»Ovo ćete možda teško moći da verujete, ali kažem Vam bez preterivanja da se cela atmosfera u našem domu promenila«, nastavio je. »Ne znam kako to da objasnim. Sve je tako mirno, tako radosno. Boravak u kući opet je postao prijatan.«

On je sada pravio nove poslovne planove. Izračunao je da će mu se isplatiti ako proširi zgradu i tako dobije dva dodatna mesta za popravku kola i zaposli kvalifikovane osobe. Imaće i više slobodnog vremena koje će moći da provede sa svojim suprugom.

»Kako Vi objašnjavate što se za tako kratko vreme dogodilo nešto tako neshvatljivo«, iznenada me je upitao.

Tiho sam se molio: »Nebeski Oče, molim Te, blagoslovi moj um da mogu pravilno odgovoriti.«

Glasno sam kazao: »Gospodine A, ako se sećate, kada sam otišao odavde pre dve sedmice, odlučio sam da se molim za Vas i Vašu suprugu. Dakle, ono što ste iskusili, rezultat je uslišenih molitava.«

Klimajući glavom, odvratio mi je: »Verujem Vam i mnogo vam zahvaljujem što ste se molili za nas, ali nikad nisam doživeo uslišenje molitava praćeno takvom silom. Moja supruga i ja smo pobožni, ali moram reći da još nikad nisam doživeo ovako uslišenje molitve - molitve koja stvarno menja život.«

Na moje iznenađenje, njegov izraz i glas iznenada su postali očajni: »Ali, molim Vas, obećajte mi da ćete nastaviti da se molite za nas. Hoćete li?« Nikad se u svom životu nisam osećao tako potreban nekome, a istovremeno tako zadovoljan što sam video odgovor na svoje molitve.

»Gospodine A. obećavam da ću se moliti za Vas i Vašu suprugu. Štaviše, Vaše ime ću staviti na svoju listu imena za koja se molim. Svakodnevno ću uzdizati Bogu posredničku molitvu za Vaše dobro.«

Zbog poslova koji su me očekivali tog dana, brzo sam pogledao njegov oglas i odmah otišao u sledeću radnu posetu. Iduće godine nisam više radio na tom području, jer sam bio unapređen pa sam obavljao poslove za glavno tržište, ali sam na regionalnom sastanku sreo kolegu, koji je radio na tom području i primio od njega ohrabrujuće vesti.

»Rodžere, gospodin A. Vam šalje pozdrave. Zamolio me je da Vam kažem da mu posao dobro napreduje, a iznad svega, sve je u redu sa njegovom porodicom. Zapravo, kako je rekao, prilike u domu nikada nisu bile bolje. Nije mi rekao o čemu ste vi kao muškarci pričali, ali na neki način ostavili ste dubok utisak na tog čoveka.«

Svakako, bila je to dobra vest o tome kako Bog preko Svetog Duha, svakog dana pruža intenzivnu negu tom bračnom paru.

Poglavlje 5

MOLITVE S VISOKIM KAMATAMA

Dogodilo se to ubrzo posle iskustva u Hadsonu, kad je moju pažnju privukao tekst iz »Čežnje vekova« (izdanje 1998) sa 423. stranice: »Nauka o spasenju ne može se objasniti, ona se može upoznati samo iskustvom.«

Taj tekst pao mi je na um. Dok sam razmišljao o njemu, čitao Bibliju i molio se u vezi sa tim, tražeći da mi Božji Sveti Duh osvetli spomenuti predmet, Bog je odgovorio na moje molitve i u razmaku od dve godine Njegov Duh vodio me je kroz brojna iskustva, koja su mi pomogla u razumevanju onoga za što sam se molio. Tada je postalo potpuno jasno da su molitve poprskane Hristovom krvlju polazni klin koji može da izvrši pritisak na odškrinuta vrata sotonske tvrđave, a zatim da ih širom otvori.

Te molitve donose u um silu Svetog Duha koji može da ukroti sile tame, oslobodi okova duhovne robove i odvede ih u Hristovu slobodu. Dozvolite da to objasnim.

Tokom mnogih godina razmišljao sam o iskustvu apostola Pavla. Začudio sam se što je Isus tom čoveku, na njegovom putu u Damask, obznanio da mu je revnost za veru pogrešno usmerena.

Razmislite o ovome: Gospod slave govori čoveku koji je gonio vernike u zatvor, koji je svojim delovanjem mnoge poslao u smrt i koji je čak uživao u tome, kad bi neke naterao da hule na Boga (Dela 26,10.11).

U mom umu pojavila su se pitanja: Zašto bi Bog sledio na putu Savla iz Tarsa? Da li je Bog bio pristrasan, kad je na Savlovom spasenju radio drukčije nego na spasenju drugih ljudi?

Dok sam jednog dana sedeo u svojim kolima i čekao u dugom redu pred servisom za pranje vozila, stigao je u moj um glasan i jasan odgovor. Imao sam otvorenu Bibliju i čitao tekst iz 1. Timotiju 2,1.2: »Molim dakle pre svega da se čine iskanja, molitve, moljenja, zahvaljivanja za sve ljude, za careve, i za sve koji su u vlasti, da tihi i mirni život poživimo u svakoj pobožnosti i poštenju« Odmah mi je pao na um tekst iz sedme sveske Svedočanstava koji sam još davno zapamtio, a sada sam ga shvatio u celini i u novom značenju.

»Mi dovoljno ne razumemo veliki sukob, koji se vodi između nevidljivih bića, borbu između odanih i nevernih anđela. Dobri i zli anđeli bore se za svakog čoveka. To nije zamišljeni sukob. To nije običan sukob u koji smo uključeni. Mi se moramo sresti sa najjačim neprijateljima i na nama je da odlučimo ko će pobediti. Moramo pronaći svoju snagu tamo gde su je pronašli i prvi učenici... Sve to nastavljeno je u jednom akordu u molitvi i moljenju.« (str.213)

Do tog vremena razumeo sam reči »od nas zavisi odluka ko će pobediti«, kao reči koje doslovno utiču na lično iskustvo pojedinca. Ali sada sam video da te reči obeležavaju i tuđe iskustvo.

Počeo sam da uviđam veliku važnost koju je apostol Pavle pridavao sili posredničke molitve u spasavanju bezbožnih. Nekoliko dana ranije čitao sam za svoje jutarnje bogoslužjenje 19. poglavlje Dela apostolskih i komentar toga teksta od E.G. Vajt pod naslovom »Efes« u knjizi *Dela apostolska*. Video sam da se Pavle sa grupom mladih vernika zatekao u Efesu, glavnom gradu velike provincije Rimske imperije.

»Efes nije bio samo najveličanstveniji, nego i najpokvareniji od svih gradova u Aziji.« (AA. p. 286) Svetovna istorija smatra Efes jednim od najvećih okultnih centara u staroj Rimskoj imperiji.

Apostol Pavle sigurno se vrlo ozbiljno molio zahvaljujući za silu Božjeg Duha koja je tako neobična čuda činila preko njegovih ruku i »veličalo se ime Gospoda Isusa«. (Dela 19,11.17)

Sotonska sila nad ljudima bila je slomljena, a psihički bolesnici, astrolozi, oni koji proriču sreću

i koji obožavaju duhove, obratili su se Isusu Hristu. Doneli su svoje knjige koje su pisale o okultnim poduhvatima pa »su ih spaljivali pred svima; i proračunaše i nađoše da su vredile pedeset hiljada groša«. (stih 19) Potpuna slika počela je da se oblikuje u mom umu kad sam shvatio Pavlove opomene Timotiju koji je u ono vreme bio propovednik u efeskoj crkvi, i radio na obraćanju Efežana duboko ukorenjenih u paganizmu. Zaključio sam da su obraćenja u hrišćanstvo postignuta molitvom i obraćenjem Bogu.

Tada sam jasno video i razumeo zašto je Isus pozvao u hrišćanstvo Savla iz Tarsa. Neko se molio za Pavlovo obraćenje. Nijedan dan nije prošao, a da se ta osoba nije zauzimala za njega u molitvi Bogu.

Mogu da zamislim kako su bile shvaćene Isusove reči: »A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje svoje, molite se Bogu za one koji vas gone.« (Matej 5,44)

Ta osoba je, bez sumnje, upućivala molitve poštropljene dragocenom Hristovom krvlju da pokrenu ruku Svemogućega da povede nesvakidašnje Savlovo obraćenje u hrišćanstvo. Siguran sam da je većina vernika spominjala Pavla u svojim molitvama. Bilo je to u smislu da ga Bog zaustavi od progonjenja Božje dece.

S druge strane, ta određena osoba molila se imajući samo jedno na umu: Savlovo obraćenje. Jednoga dana neko je zakucao na vrata te osobe i rekao: »Dozvoli mi da uđem; imam da ti kažem veliku novost. To je svakako veliko čudo, ali Savle iz Tarsa postao je hrišćanin.« I pošto je saslušala pojedinosti, ta osoba verovatno nije bila iznenađena, i možda je kazala: »Znao sam sve ovo vreme da će pre ili kasnije Gospod slave spasti Savla od njega samog. Molio sam se uporno za njegovo obraćenje.«

Kakav je to bio odgovor na molitvu! Bog je slušao te molitve i odlučio da na njih odgovori samo na jedan način. Govoriće Savlu lično, obasjaće ga svojim božanskim veličanstvom.

Čuda dolaze

Lično verujem da će se uskoro dogoditi silna čuda otkupljenja silom zastupničkih molitava pošto Sveti Duh vodi veliki broj pripadnika Božjeg naroda u molitvi za one koji još nisu na putu spasenja.

Elen Vajt je još pre sto godina objavila: »Pre nego što dođu Božji poslednji sudovi na ovu Zemlju, u Gospodnjem narodu doći će do buđenja jednostavne pobožnosti kakve nije bilo od vremena apostola.« (GC. p. 46)

Iz tog teksta razumeo sam da će se Božji narod vratiti izvornom hrišćanstvu. On će prihvatiti Pavlov savet Timotiju i ozbiljno će ga izvršavati u svakodnevnom životu: »Molim dakle pre svega da se čine iskanja, molitve, moljenja, zahvaljivanja za sve ljude.« (1. Timotiju 2,1)

Drugim rečima, istrajno zauzimanje pred Bogom u molitvi za one koji još nisu spaseni, podizaće ih do mesta milosti svakog dana. Ljudi će vikati k »Ocu beskrajne milosti« da primi zasluge Hristove krvi prolivene na Golgoti za grešne. Tada ćemo videti čuda otkupljenja i kako Duh Božji preobražava ljude.

Video sam kako Hristova krv čini čuda u životu ljudi. U stvari, osetio sam da ta sila deluje u mom sopstvenom životu. »Nauka o spasenju ne može se objasniti, ali se može upoznati iskustvom.« Mi ne razumemo kako otkupljenje deluje kroz prolivenu Hristovu krv, ali možemo posvedočiti o delovanju otkupljenja u praksi. Dozvolite mi da to ilustrujem kratkim osvrtom na moje obraćenje iz spiritizma.

Dakle, bio sam čovek opsednut demonskim duhovima. Misli o Bogu bile su poslednje misli mog uma. Ali, obećao sam svom šefu, Jevrejину, da ću potražiti odgovor na pitanje zašto Kiril Gros,

inače hrišćanin, svetkuje Subotu. Ono što tada nisam znao, jeste da su Groseovi bili ljudi molitve, koji su se molili za bezbožne osobe sa čvrstom verom da će Sveti Duh ostvariti i moje spasenje.

Odmah sam im rekao da sam osvedočeni ateista. Sve što sam od njih tražio, bilo je da mi iz Biblije dokažu opravdanost svog hrišćanskog svetkovanja Subote. »I usput«, pitao sam, »govori li Biblija nešto o natprirodnom svetu duhova?«

Od tog trenutka Božji Duh počeo je silno da deluje na moj um. Posle pet dana otkako sam počeo da proučavam Bibliju po četiri sata svake večeri, odlučio sam se za Hrista, a biblijsku Subotu svetkovao sam već idućeg dana. Svojim prijateljima, Groseovim, otkrio sam svoju vezu sa spiritizmom. Priznali su da ih je zbog mene nešto uznemirilo.

Posle nekoliko dana duhovi su nastojali da ih unište iznenadnom vatrom, koja je njihovu dnevnu sobu pretvorila u pakao. Našavši se iza plamenog zida, supruga Sintija mogla je da se spase jedino skakanjem kroz prozor sa trećeg sprata.

Kiril, njen suprug otrčao je po čaršav koji je hteo da joj dobaci, dok su njena braća zvali vatrogasce. Kada se Kiril vratio posle nekoliko sekundi, Sintija je stajala na vratima. Snažan glas joj je rekao da protrči kroz vatru. Pramenovi kose na krajevima bili su opaljeni, trepavice spržene, ali plamen više nije ništa opalio ni odeću, ni telo.

Kad su vatrogasci ugасili požar, primetili su kako je mesto na kome je stajala Sintija eksplodiralo takvom snagom da je ostala rupa na tavanici. Sve u sobi bilo je spaljeno. U ormaru se dogodio neobičan fenomen. Od odela u koferu ostao je samo pepeo, dok je sam kofer kao i sve ostalo u ormaru ostalo čitavo.

To iskustvo na samom početku mog hrišćanskog puta poslužilo je da se u meni izgradi svest o sili posredničke molitve. Žarko sam se molio za ovaj mladi bračni par, jer su mi demoni objavili da i ja i ovi mladi supružnici, koji su mi davali biblijske časove, moramo uskoro da umremo. Svakog dana moje molitve sa ljubavlju dižu se Bogu za Njegovu brigu nad njima.

Kiril i Sintija Gros trenutno žive u Kaliforniji, gde su mnogo godina radili kao vaspitači u školskom sistemu Los Anđelesa.

Sad bih rekao nešto o svom iskustvu pred servisom za pranje automobila. Bio sam oduševljen mišlju da me Bog poziva da radim posao koji ni anđeli ne da mogu obave. On je želeo da budem posrednik za one koji su daleko od spasenja i za bezbožnike koje srećem u svom poslu. Ja znam gde ću naći silu za pomoć takvim ljudima - u molitvi i moljenju Bogu koji čeka naše molitve za pomoć da bi pred stanovnicima svemira imao legalno pravo za silno delovanje na području na kome sotona deluje i drži svoje zarobljenike.

Moram da objasnim izraze »oni koji su daleko od spasenja« i »bezbožnici«. Reč je često o razumnim, uglađenim, prefinjenim i kulturnim osobama koje su uspešne u poslovnom svetu. To su građani u skladu sa zakonom; ljudi kojima se drugi dive i poštuju ih. Ali to su i ljudi koji nisu zainteresovani za svoje duhovno stanje.

Zatim ćete otkriti mnoge perspektivne osobe koje svojim nesvetim rečnikom otkrivaju da su u suštini bezbožne i da slede životni put, koji ne žele da menjaju. U obe grupe ima mnogo bogatih ljudi, koji nose težak životni teret. Neki čak uočavaju nevolju i jad u životu drugih, ali zbog nesređenosti u svom ličnom životu ostaju osrednji i kruti.

Krajem 1968. godine moja kompanija odredila me je da radim za telefonski imenik u Bafalu u državi Njujork i to sam radio nekoliko godina. Ovo ogromno trgovačko područje dovelo me je u vezu sa velikim i uticajnim ljudima, uključujući i predsednike iz velikih korporacija. Dobro sam se sa njima sprijateljio, jer smo se sretali svake godine prilikom obnavljanja njihovih velikih oglasnih programa za telefonske imenike.

Evo kako sam video da Sveti Duh radi na divne načine. Ali, pre nego što navedem neka od svojih iskustava u vezi sa molitvom, osećam da je potrebno spomenuti stanje uma koje je motivisalo Isusa kad se molio za ljude.

Elen Vajt otkrila nam je svemoćni činilac koji je pripremio Hrista za odlazak na Golgotu: »Ljubav prema Bogu, revnost za Njegovu slavu i ljubav prema palom ljudskom rodu, dovela je Isusa na Zemlju da strada i umre. To je bila sila koja je vladala Njegovim životom. On nam nalaže da usvojimo ovo načelo.« (*Čežnja vekova, str. 278; izdanje 1998*)

Čitajući Bibliju i spise E.G. Vajt, zapazio sam da je naš Gospod stalno nastojao da oduševi umove svojih učenika božanskom ljubavlju za pale smrtnike. On je proveo mnogo vremena na molitvi dajući tako primer koji su i učenici trebalo da slede da bi mogli da postanu silni zastupnici drugih.

Kad se Isus vazneo na Nebo, nije se bojavao da će Ga Njegovi učenici izneveriti, dok budu radili na spasenju drugih. On će im poslati Jednog koji će ih učiti kako da žive, a da ne iznevere svog Otkupitelja.

Pronašao sam devet bitnih činilaca iza kojih se krije uspešan, pobedonosan hrišćanski život. Kad ih pomoću Svetog Duha usvojimo, tada možemo tražiti od Boga da isti blagoslovi krunišu život onih za koje se molimo. Razmotrimo поближе te činioce.

Činilac 1.

Elen Vajt otkriva da je ovaj činilac ljubav, koja predstavlja temelj Božje vladavine. U stvari, božanska ljubav koja saoseća, ističe neposredno iz Božjeg srca. To je ljubav za druge, ljubav koja ne zna za granice.

Dok je ljudska ljubav obavijena sebičnošću i stvara nepostojane i kratkotrajne rezultate, božanska ljubav je sila koja nikada ne izneverava.

Našao sam veliku utehu u činjenici u kojoj je »Otac beskrajne milosti« tako ljubio čovečanstvo »da je sina svoga jedinorodnog dao da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni«.

Mi treba da budemo gladni i žedni Boga da bi ta sila postala deo nas. Elen Vajt je zapisala da je »punina hrišćanskog karaktera postignuta, kad pomoć i blagoslovi drugima neprestano izviru iz njega«.

Čvrsto sam ubeđen da je razlog što se danas raspadaju mnogi hrišćanski domovi i što su životi ljudi, žena i dece ugroženi, u nedostatku božanske ljubavi koja saoseća. Možda mi to ne priznajemo, ali rezultati govore uverljivije od reči.

Činilac 2.

Sledeći činilac često je pogrešno shvaćen zbog velike moći falsifikata. Uslov za vrednovanje je nebeska radost.

Vekovima je sotona navodio ljude na verovanje da će naći radost u samozadovoljstvu i sebičnosti i da radost mogu imati bez obzira na odnose prema drugima. Ali takav način života vodi samo u razočaranje i često u veliku nesreću.

S druge strane, naći ćemo radost u Hristu koja nikad ne prolazi. »Oni koji se pokore Isusu, biće srećni, vedri i radosni u Bogu«

U Rimljanima 15,3. stoji: »Hristos nije sam sebi ugađao.« On je pronašao veliku radost u blagosiljanju života drugih. »On je živio, mislio i molio se ne za sebe, nego za druge.«

O prvim učenicima Biblija objavljuje ovaj podatak: »A učenici punjahu se radosti i Duha

svetoga.« (Dela 13,52)

Verujem da mi danas treba sa velikom silom i čežnjom da se molimo za nebesku radost. Samo ćemo tada moći taj isti blagoslov da usmerimo drugima.

Činilac 3.

Bogati i siromašni, jaki i slabi, svi traže mir. Zbog toga što postoje različite vrste mira, voleo bih da imam onaj najbolji - a to je nebeski mir koji divno opušta, uključujući mentalno i duhovno stanje uma, i oslobađa nas nemira i straha.

Mislimo na Isusa koji je zaspao u čamcu za vreme oluje (Marko 4,38-40), ili na Petra koji je duboko zaspao u noći, pre nego što je odloženo njegovo pogubljenje (Dela 12,6).

I nama je danas potrebno to isto oslobođenje od straha. Kako neko može steći takvo stanje uma? Kada Utešitelj, Sveti Duh, Hristov predstavnik na Zemlji, daje nekome nebeski mir, onda potpuno oslobađa um od bilo kakvog straha koji stvara zabrinutost ili nemir.

Činilac 4.

Zahvaljujući ovom činiocu, možemo postati svesni okrutnosti sveta u kome živimo. Žalost i zbunjenost dolaze u mnogim oblicima, ali je najteže podnositi nepravdu i neljubaznost, koje nam drugi nanose. Ponekad se tu radi o grubosti ili čak okrutnosti nekih osoba koje nemaju kontrolu nad svojim jezikom.

Apostol Jakov u 3. poglavlju svoje Poslanice upoređuje ljudski jezik sa malom vatrom koja čini veliku štetu. Da bi neko opstao pred Bogom, mora primiti pomoć u obliku sporosti na gnev, tj. mora dugo trpeti, što je sledeća božanska vrlina našeg Otkupitelja. Kada je Bog sreo Mojsija na gori Sinaju, predstavio mu se kao »Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i istinom«. (2. Mojsijeva 34,6)

Ako svakodnevno tražimo sveže krštenje tom nebeskom milošću, moći ćemo da podnosimo tuđe mane i iskreno se molimo za božanski blagoslov u životu drugih. Tada ćemo, kao i apostol Pavle, moći da kažemo: »Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje.« (Filibljanima 4,13)

Činilac 5.

Ovaj element naročito je važan za ljude koji na bilo koji način komuniciraju sa drugima. Reč je o ljubaznosti, tako potrebnoj u poslovnom svetu kao i u neposrednom radu sa ljudima kojima treba pomoć.

Elen Vajt nas podseća da je čak i Bog dirnut ljubaznošću i da na nju gleda sa divljenjem. »Istinska ljubaznost u Božjim očima je biser velike vrednosti.« (3T, p. 536) Isus je to divno ilustrovao tokom svoje službe na Zemlji, kada je ljubaznost uvek povezivao sa taktičnošću.

Vebsterov rečnik definiše ljubaznost kao »prefinjeno razlikovanje kako nešto kazati ili učiniti bez uvrede«. E.G. Vajt govori o božanskom taktu i nežnosti (6.T, p. 400).

Radio sam već treću godinu na telefonskom imeniku za grad Bafalo kad smo počeli da anketiramo naše klijente.

Jednog jutra direktor prodaje rekao mi je da navratim u njegovu kancelariju, pre nego što pođem na posao. Upitao sam se šta je to tako važno, kad nije mogao da mi kaže za mojim radnim stolom.

Kad sam ušao u njegovu kancelariju, zamolio je da zatvorim vrata, a zatim je pozvao prijavnicu i rekao telefonistkinji da mu ne prebacuje nijedan telefonski poziv, dok joj on to ne javi. Srce mi je

obamiralo jer sam naslućivao nevolju. Međutim, pribrao sam se kada sam čuo da želi moju pomoć. Razgovor je tekao otprilike ovako:

»Imam ovde veoma poverljiv dosije sa velikim računima kojima bi trebao da rukuje taktičan čovek anđeoskog strpljenja. Ovaj račun donosi nekoliko stotina dolara mesečno. Kada smo mi direktori prodaje između vas četrdeset tri službenika birali odgovarajućeg za taj posao, razvila se velika diskusija o tome ko je od vas najpodesniji. Treba nam taktičan ekspert koji će oduševiti klijente. Rože verujem da si ti pravi čovek za taj posao.«

»A šta je sa čovekom koji je taj posao radio prošle godine?«

»Ne možemo mu ponovo dati taj posao, jer smo videli da je u njemu imao velikih poteškoća. Račun je bio zaključen deset dana pre nego što je imenik bio dat u štampu i nastali su veliki gubici. Naš poverenik je rekao da je veoma teško razgovarati sa direktorom te korporacije i zato se ne oseća sposobnim da tamo opet traži oglas za žute stranice telefonskog imenika.«

Još je rekao da je tog direktora tražio dva-tri puta sedmično, a to je bilo preko pedeset puta u šest meseci.

Kad sam shvatio situaciju i tiho se pomolio: »Isuse, šta da učinim«, osetio sam se spremnim za taj izazov. Iznenada su mi na um pale misli: »Kad verom prihvatimo Njegovu silu, On će promeniti, divno promeniti, najbeznadežnije i obeshrabrujuće prilike. On će to učiniti u slavu svog imena.« (8.T, p. 12) Tada sam znao da će Gospod biti sa mnom. Shvatio sam kako mogu biti povod za sve naše direktore i za svu armiju trgovačkih putnika da vide kako Gospod Bog koji je rekao: »Seti se dana subotnog da ga svetkuješ«, može da brine o svom narodu.

Šef me podsetio na moje nekadašnje poteškoće sa nekim klijentima, za koje je znao, jer je nadgledao moj rad, a sada je evo iznenađen načinom na koji ih rešavam.

»Rože, svestan sam da je sa tobom udružena velika sila i voleo bih da naši službenici takođe postanu toga svesni. Hoćeš li da prihvatiš izazov da bih mogao da se ponosim tobom?«

»Uspeh u tom poduhvatu bio bi Božje čudo, ali uzdam se u Njegovu silu i verujem da će se sve preokrenuti na dobro. Prihvaću tu dužnost.«

Za deset dana zaključio sam taj račun i znatno povećao prihod. Posle molitve da mi Gospod da božanskog takta i ljubaznosti, telefonirao sam i zamolio za petominutni sastanak sa tim odgovornim čovekom da bih mu se predstavio i video o čemu se radi. Nekoliko dana posle prvog usledio je drugi kontakt, kad sam mu telefonom spomenuo neke pripremljene priloge. Bio je zadovoljan poslom, koji sam obavio i na moje veliko iznenađenje zatražio da dođem u njegovu kancelariju u sedam sati ujutro da bismo razgovarali i o nekim njegovim drugim poslovima i dodatnim oglasima. Imaćemo vremena sve do devet sati. Složio sam se.

Dok sam pripremao priloge, pričao mi je o velikim nevoljama koje imaju on i njegova supruga sa sinom jedincem, koji je bio njihova radost, sve dok se nije odao drogi i tako došao u sukob sa zakonom. Roditelji su bili nepopustljivi prema sinovljevom lošem izboru. Čovek mi je priznao kako ga je to nemilo iskustvo učinilo neljubaznim prema drugima, a on to nije mogao da promeni. Obećao sam da ću se moliti za njih, na čemu se on zahvalio.

Posle otprilike mesec dana pozvao me da u oglas stavimo novu proizvodnu liniju. U razgovoru je potvrdio da prilike u kući kreću nabolje i zamolio me da nastavim da se molim. Objasnio sam da treba da potpišemo novi primerak ugovora da bismo potvrdili promene u njegovom prilogu, pa smo tako zaključili oglas u sledeća dva dana.

Kad sam preuredio njegov prilog za oglas, ispričao mi je nešto o vrlo zanimljivim promenama u životu svog sina. Mladić je odlučio da promeni način života i u tome želi pomoć roditelja. Majka više nije morala da uzima tablete za smirenje nerava. On je sada mogao da spava po celu noć i

napustilo ga je osećanje da na svojim plećima nosi ceo svet.

Tada je rekao nešto što me je obradovalo: »Moja supruga i ja verujemo da su nam Vaše molitve donele veliki blagoslov. Rekao sam joj kako se posle Vašeg odlaska u mojoj kancelariji osećao silan mir i radost tokom celog dana.«

Činilac 6.

Evo ponovo jedne Božje osobine bez koje se možemo razočarati, a za koju se na početku Biblije jasno kaže da je nemamo. To je dobrotu. Prorok Jeremija je napisao da je ljudsko srce »prevarno više svega i opak«. (Jeremija 17,9) Stari Jevreji smatrali su da poznaju Boga zato što su dobri. Njihov neposvećen život doveo ih je do pada. Prorok Jezekilj ovako opisuje njihovo stanje:

»Sine čovečji, dom Izrailjev živeći u svojoj zemlji oskvrni je svojim putem i svojim delima. I rasejah ih po narodima, i rasuše se po zemljama; po putovima njihovim i po delima njihovim sudih im. I kad dođoše među narode, gde god dođoše oskvrniše sveto ime moje, a za njih se govoraše da su Gospodnji narod i da su iz zemlje njegove izašli. Ali mi se sažali radi svetoga imena mojega, koje oskvrni dom Izrailjev u narodima u koje dođe. Za to reci domu Izrailjevu: ovako veli Gospod Gospod: ne ću vas radi učiniti, dome Izrailjev, nego radi svetoga imena svojega ... i posvetiću ime svoje veliko oskvrnjeno u narodima, koje vi oskvrniste među njima: i narodi će poznati da sam ja Gospod, govori Gospod Gospod kad se posvetim u vama pred njima. I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašega, i daću vam srce mesno. I duh svoj metnuću u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete.« (Jezekilj 36,17-27)

Divno je ohrabrenje znati da je Gospod više nego željan da nas zakrili svojom dobrotom i osposobi nas da iskusimo uspešan, pobedonosan hrišćanski život. Takav život možemo imati ako u nama živi Sveti Duh i ako se za to svakodnevno molimo.

Činilac 7.

Ovaj činilac je toliko važan za hrišćansko iskustvo da bez njega nema duhovnog rasta. U stvari, Biblija nam kaže da se bez njega ne možemo moliti Bogu. Uzvišena vera je jedan od najznačajnijih činilaca.

»A bez vere nije moguće ugoditi Bogu, jer onaj koji hoće da dođe Bogu valja da veruje da ima Bog i da plaća onima koji ga traže.« (Jevrejima 11,6)

Živa vera podiže našu duhovnu snagu osposobljavajući nas da razvijemo nepokolebljivo poverenje u našeg nebeskog Oca i u silu Njegovog Svetog Duha. Elen Vajt je otvoreno iznela pred Božji narod način na koji može dobiti takvu veru. »Veru da je Sveti Duh i ona će se razvijati samo onda kad se gaji.« (*Velika borba, str. 429*)

Kad se molimo za veru, možemo očekivati najveće uspehe u verskom životu. To je izvorna biblijska vera. Vera obuhvata veliko poverenje i pouzdanje u Boga, a iznad svega nepokolebljivu odanost Njemu. Naša vera biće kao što čitamo u Jevrejima poslanici u 11. poglavlju.

Činilac 8.

U svetu sveopšte samouzvišenosti, Božjem narodu treba, kao nikada dosada, dragocena nebeska osobina koja krase Hristov karakter. Taj vredan činilac jeste Hristova krotost.

Jednostavnost, poniznost i pokornost Božjoj volji su velike osobine u Božjim očima. »Jer ovako

govori visoki i uzvišeni, koji živi u večnosti, kojemu je ime sveti: na visini i u svetinji stanujem i s onim ko je skrušena srca i smerna duha oživljujući duh smernih i oživljujući srce skrušenih.« (Isaija 57,15)

Činilac 9.

Pre gotovo sto godina Eleni Vajt je u božanskom nadahnuću rečeno da će pri samom kraju istorije ove Zemlje nemoral svuda uzeti maha i da će razuzdanost biti poseban greh ovog doba. Isus je izjavio: »I kako je bilo u vreme Nojevo onako će biti u dane sina čovečijega.« (Luka 17,26)

U 1. Mojsijevoj 6,5. čitamo: »I Gospod videći da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji, i da su sve misli srca njihova svagda samo zle.«

Kada možemo očekivati uspešan pobedonosan hrišćanski život pošto smo potpuno okruženi zlom? Samo onda kada sledimo Isusov put. »Hristos je došao na ovaj svet da bi nam pokazao da čovek može živeti čistim životom, ako primi silu odozgo.«

Drugim rečima, možemo živeti čistim i urednim životom.

»Čak ni u mislima nije popuštao iskušenju« (*Čežnja vekova, str.92; izdanje 1998*) Koja nam je to naročita sila toliko potrebna? Potrebna nam je samokontrola uz pomoć Svetoga Duha.

Moj preko sto godina stari rečnik određuje samokontrolu kao sposobnost kontrolisanja ili regulisanja »ili uzdržavanja i vladanja sobom u svim životnim situacijama«. Možemo imati čistotu misli, čistotu srca, čistotu života čak i sad, u ovo vreme, ako svoje misli kontrolišemo silom Duha Božjeg koji blagosilja naš um. U Rimljanima 12,21. stoji: »Nadvladaj zlo dobrim!« Bićemo uspešni ako svoj um zapošljavamo mislima koje uzdižu i oplemenjuju karakter.

Iskustvo me je naučilo da je izuzetan način da se to postigne učenje Božje svete reči napamet. Međutim, nisam ja prvi to otkrio. Psalmista je rekao: »U srce zatvorio sam reč tvoju, da ti ne grešim.« (Psalam 119,11)

Zanemarivanje kontrole vlastitih misli može postati prava katastrofa. Elen Vajt je napisala o Samsonu: »Samson je fizički bio najjači čovek na Zemlji, ali je u samokontroli, samostalnosti i moralnoj čvrstini bio jedan od najslabijih.« (*PP, p. 567*) Na sledećoj stranici navedene knjige ona kaže da se stvarna čovekova veličina »meri silom kojom nadgleda osećanja«.

Reč Božja kaže o čoveku: »Jer kako on tebe ceni u duši svojoj tako ti jelo njegovo.« (Priče 23,7) »Ko će izaći na goru Gospodnju? i ko će stati na svetom mestu njegovu? U koga su čiste ruke i srce bezazleno, ko ne izriče imena njegova uzalud i ne kune se lažno.« (Psalam 24,3.4)

Uveliko sam se ohrabrio ovim rečima: »Hristos je podario svoga Duha kao božansku silu u savlađivanju svih nasledenih i stečenih sklonosti ka zlu i da Crkva primi pečat Njegovog karaktera.« (*Čežnja vekova, str. 582; izdanje 1998*)

Pobeda sa Hristom je veličanstveno iskustvo!

Sada se radujmo molitvama koje će nam doneti velike blagoslove za Božje carstvo.

Poglavlje 6.

BESKRAJNA LISTA ZA MOLITVU

Bilo je oko četiri sata ujutro kad sam se probudio u velikoj groznici sa napadom kijanja pa sam uzeo lek da ublažim tegobu. Kad sam shvatio da spavanja više nema, zamolio sam Gospoda da moje misli povede u razmišljanju i molitvi. Počeo sam da razmišljam o žestokoj borbi u kojoj su se našli Izrailjci, kad su ih napali Amalici u Rafidinu.

Mojsije, Aron i Or posmatrali su bitku s brda. Mojsije, čovek molitve, podigao je ruke prema nebu posredujući za svoj narod. U bici su nadvlađivali Izrailjci sve dok Mojsije ne bi spustio otežale ruke. Tada bi neprijatelj počeo da nadvlađuje Izrailjce.

Pošto se to dogodilo nekoliko puta, Aron i Or su shvatili da treba da pridržavaju Mojsijeve ruke usmerene prema nebu da bi pobedio Izrailj. Uzeli su veliki kamen, posadili su svog vođu na njega i tada su obojica uhvatila njegove ruke i držala ih celog dana do zalaska Sunca pa je Izrailj dobio bitku.

Razmišljanje o ovom događaju pomoglo mi je da shvatim da je doslednost u posredničkoj molitvi važnija nego što sam ranije mislio. Setio sam se da su brojne molitve za druge ostale gotovo bez rezultata, sve dok nisam napisao listu imena onih ljudi za koje se molim i dok svakoga dana nisam Gospodu spomenuo svako ime. Tada su počele da se uslišavaju mnoge moje molitve.

Na taj način brojni molitelji pobedili su greh, jer je Bog odgovarajući na molitvu, onemogućio sile tame.

Na primer, Robert, koji je spomenut u sedmom poglavlju, pobedio je drogu i opet se raduje s Božjim narodom. Svakodnevno sam se tokom tri godine molio za jednog mladića pred Prestolom milosti da ga Sveti Duh dovede u pokajanje i pomogne mu u donošenju dobrih odluka za njegov sadašnji život i za večnost.

Vidite, čvrsto verujem da »se ne možemo pokajati bez Hristovog Duha, koji budi našu savest, kao što ni oprostjenje ne možemo dobiti bez Hrista«. (*Put Hristu, str. 23; izdanje 1997*). Međutim, Bog ne narušava našu slobodu izbora. Božji Duh ne nagoni ljude ni na šta što oni ne žele. On im samo pokazuje bolji životni put i poziva ih da iskuse stvarnu radost i mir. Tako oni mogu napraviti najbolji izbor.

Tekst koga sam se prisetio onog jutra, a koji je govorio o bici između Izrailjaca i Amaličana, doneo mi je veliko ohrabrenje u početku mog hrišćanskog iskustva. »Srca koja su bila bojno polje u sukobu sa sotonom i koja su spasena snagom ljubavi, dragocenija su Otkupitelju, nego ona koja nikad nisu sagrešila.« (*COL, p. 118*)

Ta misao koju je Stvoritelj podario ljudima da su bića koja se bore protiv sile greha i koja su spasena silom ljubavi, Bogu mnogo draža od bića u svemiru koja nisu sagrešila, ispunila je moje srce ozbiljnom brigom za druge. Ispunjen osećanjem odgovornosti slično onom, koje otac pokazuje za dobrobit svoje dece, upitao sam se: »Da sam, recimo, umro, ko bi se molio u ime Hristovih zasluga da te zasluge budu pripisane onima koji su na mojoj listi za molitve?«

Još jedna misao ugnezдила se u mom umu: »Kako bih mogao osigurati svakodnevno posredovanje za one koji sada primaju silu Svetog Duha, da ne bi ponovo postali zbunjeni, ožalošćeni i ugnjetavani?«

Sa osećanjem bespomoćnosti kazao sam sebi: »Ono što mi treba, jeste neka vrsta neprekidne molitvene liste.« Ne znam zašto sam tako kazao, ali kazao sam i ta se misao usadila u moj um.

Posle takvog razmišljanja počeo sam da govorim Gospodu o svom strahu da moje posredovanje

može iznenada prestati i tako napustiti druge i lišiti ih potrebne pomoći.

Prvih nekoliko dana učio sam napamet delove iz sedamnaestog poglavlja Jevanđelja po Jovanu o Isusovom velikom zauzimanju za učenike. Iz tih tekstova shvatio sam da On potpuno razume stepen moje zabrinutosti za potrebe onih za koje se molim.

»I više nisam u svetu, a oni su na svetu, a ja idem k tebi. Oče sveti, sačuvaj ih u ime svoje, one koje si mi dao... Ne molim te da ih uzmeš sa sveta, nego da ih sačuvaš od zla. Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji me uzveruju njihove reči radi....« (Jovan 17,11-20)

Hristove reči posredovanja, koje obuhvataju sve hrišćane do kraja vremena, dovele su me do odgovora: »Dragi Spasitelju, molim te učini me mudrim posrednikom za moje prijatelje da bi najbolji blagoslovi našeg Oca mogli krunisati njihov život i dovesti ih u Božji grad.«

Kad sam izgovorio ovu kratku molitvu, čekao sam odgovor. Na moje veliko iznenađenje, jedan odgovor stigao je u obliku teksta koji sam zapamtio 1947. godine (Spominjem godinu zbog jednog važnog događaja koji me naveo da upamtim taj kratak citat).

»Oni koji se usrdno mole za hleb da nahrane gladne duše, biće uslišeni.«

Radost je preplavila moje srce. »Hvala, Gospode, za nadahnuće.« Tada sam se setio da u tekstu na istoj stranici knjige »Hristove očigledne pouke«, Elen Vajt govori kao o dugi obećanja koja obavlja Božji presto.

Upalio sam svetlo, uzeo tu knjigu sa noćnog ormarića i počeo ponovo da čitam spomenuti tekst. Nisam odmah shvatio da me Gospod vodi u pronalaženju odgovora za moju »beskonačnu listu« molitava. Upravo na početku odlomka koji sam pronašao, čitao sam ove reči: »Kao Aron, koji je predstavljao Hrista, naš Spasitelj nosi imena svoje dece na svom srcu u nebeskoj Svetinji.« (*Isto, str. 148*) U Drugoj knjizi Mojsijevoj 28,29. piše: »I neka nosi Aron imena sinova Izrailjevih na naprsniku sudskom na srcu svom kad ulazi u svetinju za spomen pred Gospodom vazda.«

Ovde se nalazio odgovor na moja pitanja. Hteo bih imati Gospoda koji će na oplećku svoje pravde nositi urezana imena mnogih sa moje liste za molitvu. Da sam umro tog dana, Isus, božanski Zastupnik, nastavio bi da posreduje za njih pred prestolom milosti.

Ja imam svoju listu za molitvu. I na njoj je tokom decenija ispisano na stotine imena ljudi čije velike potrebe nisu dosadile Velikom Zastupniku. Apostol Pavle je duboko uveren napisao: »Jer nemamo poglavara sveštenečkoga koji ne može postradati s našim slabostima, nego koji je u svačemu iskušan kao i mi, osim greha. Da pristupimo dakle slobodno k prestolu blagodat, da primimo milost i nađemo blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć.« (Jevrejima 4,15.16)

Ranih sedamdesetih godina dok sam u Bafalu radio na telefonskom imeniku, pretpostavljeni su me zamolili za pomoć u jednom određenom poslu. Naime, u državi Njujork sprovedena je anketa u vezi sa uvođenjem telefona pa je neko trebalo da upravlja velikim poslovima od kojih su mnogi bili i u kanadskom gradu Montrealu. Taj posao trebalo je da traje oko mesec dana.

Prihvatio sam obavezu i energično se latio posla. Božanska sila Svetog Duha preda mnom je otvorila put i poduhvat je izveden vrlo uspešno. Štaviše, te godine bio sam jedan od dvojice posebno nagrađenih u državi Njujork, a počašćen sam i time što sam postao član Odbora u Klubu uspešnih referenata, tj. referenata koji su postigli izvanredne rezultate prodajući oglasni prostor na žutim stranicama telefonskog imenika.

Pošto sam celog dana obavljao poslove u Montrealu, vratio sam se oko sedam sati uveče i odmah javio odboru za anketiranje dobit ostvarenu toga dana. U tom trenutku stigao je i Entoni, kolega s posla, da pošalje svoj izveštaj. On je imao još jedan poslovni sastanak sa građevinskim preduzetnikom i nije imao vremena za uobičajeni obrok, pa smo odlučili da zajedno večeramo.

Dok smo večerali, Toni me upitao za suprugu i decu. Nekoliko minuta kasnije ispričao mi je

neke pojedinosti o svom porodičnom životu. Ponovo sam i u ovom slučaju video da me Sveti Duh poziva da i tog čoveka stavim na listu za molitve. Toni se kajao zbog jednog događaja koji je doneo tragediju nekolicini ljudi. Taj događaj završio je gubitkom unosnog radnog mesta na koje je Toni došao godinama naporno radeći, a prouzrokovao je i otuđenje Tonija od njegove dece koju je toliko voleo.

Sve je počelo na božićnom skupu bankarskih službenika. On je razgovarao sa predsednikom banke i njegovom sekretaricom, kada je došla devojka sa pismom i kazala mu da zbog telefonskog poziva mora da napusti zabavu nešto ranije. Devojka je upitala da li je sekretarica banke može povesti kući sa još nekim. U tom trenutku Toni je ponudio pomoć.

Za vreme duge vožnje sekretarica je do svoga odredišta najveći deo vremena provela pričajući dok je on slušao, a onda je, na svoju nesreću, došao na ideju da je poljubi.

Ljubazno ju je upitao da li bi se ona složila sa prijateljskim božićnim poljupcem. Na njegovo veliko iznenađenje, ona je smatrala da je to izuzetna ideja, dodajući da je već očekivala malu romansu.

Taj naizgled nevini božićni poljubac okrenuo se u nešto što on nije želeo. Sekretarica je bila udata žena, ali je prema Toniju pokazivala simpatije uvek kad god je dolazio u banku. Posle božićnog poljupca usledio je novogodišnji i to se razvilo u aferu.

Posle nekoliko meseci susreta u različitim motelima, sekretaričin je muž iznajmio privatnog detektiva da je uhodi. Ljut, telefonirao je Tonijevoj ženi da i ona zna šta se događa. Ona je, uvređena, predala zahtev za razvod što je Tonija finansijski slomilo.

Toni je morao da proda svoj posao da bi platio obaveze i sudske troškove. On i njegova ljubavnica odlučili su da napuste gradić i odu u veliki grad. Naporno su radili tri godine nastojeći da osnuju, kako su to nazivali, »svoj novi život«, a onda je neočekivani događaj srušio sve njihove snove o budućnosti.

Javio se njen muž i zamolio je da se vrati kući zbog dece. Ona je na tu ponudu smesta pristala, a Toni je posle toga ostao danima ošamućen. Hteo je da pobegne iz tog stanja odajući se alkoholu. Sada svoje vikende provodi u društvu alkoholičara nastojeći da pobegne od osećanja krivice.

Upitao sam ga da li je ikad zatražio božansku pomoć.

»Da budem iskren, Rože, nikad se nisam bavio duhovnim stvarima. U stvari, u crkvi nisam bio od svog venčanja, a to je bilo davno.«

Još nekoliko pitanja otkrilo je njegovo nepoznavanje Boga i Biblije. Verovao je u Boga kao kreativnu silu koja pokreće sve oblike života, ali je izbegavao da prihvati bilo šta što bi trebalo lično učiniti sa Bogom.

Tada sam rekao nešto što ga je šokiralo: »Toni, pošto si pokrenuo ovaj razgovor i dragovoljno mi rekao svoje probleme, želim da znaš da ću od sada pa nadalje posredovati za tebe u molitvi. Još više, staviću tvoje ime na svoju listu za molitve sa koje nikad nećeš biti izbrisan. I verujem da će Sveti Duh voditi tvoje stope ka Božjem gradu«

Nekoliko trenutaka ostao je bez reči. »Ja... ja... ja nikada tako nešto nisam čuo. Ne znam kako bih se izrazio, ali želim da znaš - ja sam iznenađen i dirnut tvojim zanimanjem za mene. Iskrenost i sila tvog uverenja, moram reći, dirnula me je dajući mi neko neobično osećanje. Hvala za to što si mi kazao.« Zatim je promenio temu razgovora.

Zbog našeg radnog programa nismo imali prilike opet da razgovaramo, osim što smo razmenili nekoliko reči u kancelariji. Na kraju mog radnog vremena u petak, dok sam napuštao kancelariju, on mi se pridružio na putu do mog automobila.

Ono što mi je rekao, pomoglo mi je da shvatim zašto ga je moje zauzimanje u molitvi tako

pokrenulo.

»Razlog što sam bio tako duboko dirnut i što sam gotovo pred svima izgubio kontrolu nad svojim osećanjima u restoranu, bio je što sam iste reči čuo od svoje bake. Kad sam rekao da takve reči nikad nisam čuo, hteo sam da kažem da tako nešto nisam čuo od smrti svoje bake. Pre nego što je preminula, kazala mi je: »Entoni, verujem da će moje molitve za tebe biti uslišene i da će Duh Božji voditi tvoje stope ka Božjem gradu.«

Kad smo se rastajali, rekao je: »Rože, ako sam ikad bio ohrabren i zainteresovan za duhovne stvari, to je sada i znaj da ću postati adventista. Čuo sam puno dobrih stvari o adventistima.«

Prošlo je devet godina do našeg sledećeg susreta. U međuvremenu unapređen sam za trgovačkog direktora tog područja, a tada sam bio u Pensilvaniji zbog jedne ankete za telefonski imenik. Jednog dana u podne, dok sam sa nekoliko ljudi birao jelovnik u restoranu, neko mi se javio sa leve strane: »Rože Morno, šta te donelo u ovaj kraj sveta?«

Kad sam podigao pogled, tu je stajao Toni sa ispruženom rukom za pozdrav. Sada je bio direktor jednog poslovnog područja za veliku trgovačku firmu. Bio je tu sa nekima od svojih ljudi koji su baš odlazili. Želeo je sa mnom da razgovara i zato mi je rekao da će se vratiti za nekoliko minuta kad završim obrok. Pričekaće me u svojim kolima.

Kad smo seli u kola, prvo me je podsetio na naš razgovor pre devet godina u restoranu i na korisnost tog razgovora koji ga je pokrenuo na razmišljanje o stvarima koje imaju stvarnu vrednost u životu. Zahvalivši mi nekoliko puta zato što se molim za njega, objasnio mi je da odonda više ne pije alkohol i ne puši, a iznad svega, zainteresovao se za duhovne stvari zbog neobičnog delovanja božanskog providenja. Sada svakog vikenda proučava verovanja Adventističke crkve sa jednim adventističkim bračnim parom.

Kad smo se rastali, do kraja tog dana zahvaljivao sam Isusu i slavio Ga što mi je pomogao da još potpunije razumem silu Njegove službe u Svetinji nad svetinjama u nebeskoj Svetinji. Drugačije ne bih iskusio blagoslov saznanja da On u svom srcu ima »neprekidnu molitvenu listu« za koju se brine, a na kojoj su i imena svih onih za koje se ja molim.

Poglavlje 7.

POSREDOVANJE ZA MLADE

U prethodnom poglavlju spomenuo sam Roberta, mladog čoveka koji je pobedio drogu i vratio se u krilo naroda koji drži Božje zapovesti, što je bio rezultat posredničke molitve za njega. Želeo bih da vam nešto više kažem o tome kako se Božji Duh brinuo za njega i blagosiljao njegov život, dok je on prepušten okolnostima bežao od Boga.

Neugodno sam se iznenadio saznajući od jednog bivšeg Robertovog prijatelja sa koledža gotovo neverovatne promene koje su se zbile u njegovom životu. U samo nekoliko godina on se od osobe koja voli Boga promenio u svoju potpunu suprotnost, jer je postao samom sebi središte i potpuni egoista.

»Robert«, rekao je njegov prijatelj sa koledža, »nije više čvrst mladi hrišćanin kakvog ste poznavali. Posle završetka koledža našao je unosno zaposlenje, koje mu je zajedno sa prihodima njegove supruge donelo materijalno blagostanje.

S prijateljili su se sa nekim ljudima s posla, a to ih je postepeno odvelo na zabave za koje ranije nisu znali. Robertova žena bila je opčinjena muzikom i nije prošlo dugo pa su oboje pali u ropstvo roka. Svoje slobodno vreme posvetili su aktivnostima koje ih nisu odvojile samo od Boga nego čak i jedno od drugog. Da li je on ostavio nju ili ona njega, pouzdano ne znam.«

Prijatelj sa koledža je dodao: »Njegov brat mi je rekao da Robert ima na hiljade dolara vredne trave, a uz njega su i uticajni službenici u mestu. On satima puši travu i sluša hevi rok. Štaviše, uložio je hiljade dolara u uređaje za vrhunsku stereo-akustiku da bi pomoću njih stvorio utisak da je na rok koncertu«

Kad sam izrazio svoje razočarenje, mladić je odgovorio: »Nemojte žaliti zbog njega. On dobro zna u šta je upao. On je to očigledno želeo, inače bi se toga od početka klonio.«

Odmah sam odlučio da Robertov slučaj svakodnevno iznosim pred nebeskog Oca. Znajući da »može da se odupre i pobedi greh jedino moćnim delovanjem Trećeg lica Božanstva« (Čežnja vekova, str. 582; izdanje 1998), molio sam se da sveti Duh pomogne Robertu da pobedi rok muziku, alkohol i droge. Naravno, shvatio sam da mogu proći godine, pre nego što mladi čovek dođe u takvo stanje u kome može doneti odluke koje će ga voditi Bogu. Ali, bio sam spreman da se molim za njega do kraja života.

Prošle su tri godine, a onda sam doživeo prijatno iznenađenje. Sreo sam Roberta na terenima Union Springs Akademije na godišnjem sastanku u prirodi u oblasti Njujork.

Idućeg dana radosno sam od njega slušao kako je Duh Božji radio u njegovom životu.

»Dogodilo se to otprilike pre godinu dana«, rekao mi je, »kad sam proučavajući svoje prijatelje, svoje slobodno vreme, svoje muzičke sklonosti i ostale vidove svog svakodnevnog života, počeo da uočavam promene na putu koji sam izabrao. Do tog vremena prezirao sam duhovne stvari i u razdoblju od pet godina odao sam se uživanju ili, kako se to u svetu kaže, 'boljem životu'.

Kad bih se jutrom budio, osećao sam veliku potrebu za nekim oblikom uživanja. Na primer, svakog bih jutro, pripremajući se za posao, slušao je svoje najomiljenije rok pesme. Bilo je u tome nešto što je zadovoljavalo moje unutrašnje čežnje.

Svaki vikend bio je rezervisan za razuzdane zabave sa ženama, za alkohol, pušenje opojnih trava i slične stvari. Tada smo se moja supruga i ja razišli pa sam tako postao potpuno slobodan i činio sam što god sam hteo. Zavoleo sam taj način života. Ali, iznenada sam se suočio sa stvarnošću.«

»Da li bi hteo da kažeš nešto o tome«, upitao sam ga.

»Pre godinu dana stvari su počele da se menjaju. Najpre su prestali da mi prijaju rok muzika i pivo. Kad sam jedne večeri stigao s posla kući, uključio sam muzički stub i stavio svoju omiljenu ploču; zatim sam se udobno smestio sa čašom piva u jednoj i novinama u drugoj ruci. Srknuo sam nekoliko gutljaja iz čaše i čitao nekoliko minuta, ali kad sam opet uzeo gutljaj, osetio sam da nešto nije u redu. Ukus piva na usnama bio je loš. U stvari, bio je užasan.

Otišao sam do frižidera po drugu limenku i kad sam je otvorio i probao pivo, ukus je bio još gori od onog iz prve. Ni muzika više nije bila kao pre - nešto je nedostajalo. Nije bila prijatna kao pre pa sam proverio pojačalo. Sve je stajalo na svom mestu kao što i treba, ali rok muzika izgubila je svoju veliku privlačnost pa sam isključio, kako mi se činilo, neispravan aparat.

U tom trenutku oglasilo se zvono na ulaznim vratima. Pred njima je stajao moj veliki prijatelj Henri. 'Henri, došao si u posetu u pravom trenutku. Događaju mi se čudne i neobjašnjive stvari.' U čašu sam sipao pivo iz poslednje limenke i pružio mu. Henri je, probavši, rekao da je pivo odlično. Kazao sam mu da ono što sam ja probao nije tako dobro.

'Dozvoli mi da probam pivo iz tvoje čaše; ne mogu da ti verujem.' Pošto je probao gutljaj, odmah ga je ispljunuo u sudoperu. 'To je pokvareno. Ludi trgovci. Čoveče, ti imaš stvarni problem i ne mogu da ti pomognem. Ne želim da te povredim, ali verujem da je tu na delu neka natprirodna sila. Ali, usput, došao sam da pozajmim tvoj alat na nekoliko dana.'«

Moje zanimanje za Robertovo iskustvo bilo je prirodno, ali nisam mogao da mu pomognem pitajući ga šta misli o prijateljevom komentaru o natprirodnom.

»Moja prva misao«, odgovorio je Robert, »bila je - Neko se moli za mene, a Gospod čini nešto kako bi me pokrenuo na ozbiljno razmišljanje o mom životnom putu.

To iskustvo me je ošamutilo i od tog dana više nisam mogao da pijem pivo.«

U razgovoru mi je ispričao dodatne detalje o tom događaju i ja sam bio impresioniran onim što je zatim rekao.

»Nekoliko dana posle događaja sa pivom gotovo sam izgubio život. Bilo je oko osam sati uveče jednog dana u novembru, dok sam nizbrdicom vozio auto. Padala je slaba kiša pa je površina puta počela mestimično da se smrzava. Usporio sam vožnju na otprilike pedeset kilometara na sat, kad su iznenada četiri jelena iskočila na put. Duga svetla su ih zbunila i oni su stajali nasred puta.

Odmah sam pritisnuo papučicu kočnice, a kola su počela da klize kao pločica po staklenom stolu. Okretala su se, ne udarajući u branike pored puta, sve do vrha brežuljka. Posle prvog zaokreta video sam da su jelena nestali, ali kola nisu mogla da se zaustave. Tek posle stotinak metara, put je ponovo bio ravan i kola su, ispravivši se, nastavila nizbrdo sve do zaštitne ograde na ivici puta.

Pošto sam se pribrao, pogledao sam preko zaštitne ograde osvetljen prostor i ugledao ponor dubok četrdeset metara.«

Kada sam ga upitao koja mu je misao prostrujala glavom, kad je video da je spasen, odgovorio je: »Imao sam utisak da su nečije molitve bile uslišene.

Naravno, ova dva iskustva pokrenula su me na ozbiljno razmišljanje o činjenici da neko vrednuje moj život mnogo više nego ja sam.

To me je takođe ohrabrilo da se vratim Bogu, jer sam shvatio da me Bog nije odbacio iako sam otišao od Njega. Otada sam sebe zaticao kako odmeravam realnosti ovog i večnog života. Uporno sam se trudio da bih se opet vratio na pravi put. Droge su na mene imale snažan uticaj i znao sam da ih sam ne mogu pobediti. Ali, odlučio sam o svemu tome da porazgovaram sa Isusom i sledim put kojim me bude vodio. I On me je vodio. Danas sam opet slobodan čovek, jer sam pobedio sebe, greh i svet.«

Robertova životna priča ohrabrila me je u službi molitve i pomogla mi još potpunije u postizanju onoga što sam dugo tražio, tj. nepomućenog pouzdanja u svog nebeskog Oca i silu Njegovog Svetog Duha.

Uticaji

Ne slažem se sa onim hrišćanskim roditeljima koji smatraju da za njihovu decu koja su otišla od Gospoda ne mogu ništa da učine ni ljudi ni Gospod, uz objašnjenje da su mladi iskoristili slobodu svog izbora. Takvi roditelji smatraju da se za njihovu decu još jedino može moliti Gospodu da ih On čuva na pogrešnom putu. Ovakvo zaključivanje može imati katastrofalne rezultate. Istina je da Bog neće vršiti pritisak na našu volju, ali preko posrednika koji se uzdaju u Hristovu krv, Božji Duh može da nadvlada sile tame i tako nadzire događaje da oni za koje se molimo prime pomoć i odluče se za ono što je pravo - čak ako moraju da prođu i kroz neke nevolje.

Razmotrimo Samsonovo iskustvo. Mogu da zamislim kako su bili ojađeni Manoje i njegova supruga kada je mladić koga su podigli u strahu Božjem počeo da se druži sa idolopoklonicima. Tokom dvadesetogodišnje vladavine u Izrailju činio je nemoral. A onda se jednog dana Manoje vratio iz grada i rekao supruzi neka sedne da bi mogla bolje da podnese loše vesti koje je doneo. Počeo je da govori kako su filistejske vlasti izvadile Samsonu oči.

Verujem da se Manojeva supruga stvarno osećala strašno, dok je slušala vesti, ali da nije bila toliko preneražena da poveruje da ih je Bog ostavio. Sigurno su se molili da Bog na neki način sačuva Samsona za svoje večno carstvo, bez obzira na to šta će On učiniti da bi osvestio njihovog sina.

U zatvoru je Samson ozbiljno razmišljao. U njegovim mislima smenjivala se slika za slikom iz detinjstva. Obratio se Bogu celim svojim srcem i u jedanaestom poglavlju Jevrejima poslanice čitamo da će on jednoga dana stajati pred Bogom zajedno sa svim drugim herojima vere.

Poglavlje 8.

MOLITVE ZA BEZBOŽNE I SLABE

Video sam da je posredovanje unelo gotovo neverovatne promene u živote mnogih. Uspesi koje sam godinama sticao u svojoj službi molitve, u potpunosti su rezultat božanskog delovanja Svetog Duha. Nikakvu slavu ne mogu da pripišem sebi.

Mi se za ljudski um žestoko borimo sa silama tame. Na osnovu iskustva zaključio sam da samo Sveti Duh ovde može da izvojuje pobedu. Da bih pomogao ljudima, sledio sam uputstva data u »Čežnji vekova«:

»Ozbiljna, istrajna moljenja Bogu u veri... mogu jedino pomoći ljudima da dobiju potporu Svetog Duha u borbi sa poglavarima i vlastima, sa upraviteljima tame ovoga sveta, s duhovima pakosti ispod neba.« (*Čežnja vekova, str. 371; izdanje 1998*)

Uvideo sam kako posrednička molitva otvara put da Bog pokaže svoju milost onima koji je ne zaslužuju. Moleći se za bezbožne i slabe, uveliko sam bio ohrabren citatom E.G. Vajt koji kaže da se Bog raduje pomažući onima koji to ne zaslužuju.

»Milost je Božja osobina koju Bog pokazuje prema ljudskim bićima koja je ne zaslužuju. Mi je nismo tražili, ali ju je neko drugi tražio za nas. Bog se raduje kad nam pokloni svoju milost ne zato što smo je zaslužili, nego zato što je uopšte nismo zaslužila. Traženje Njegove milosti je naša velika potreba.« (*MMH, p. 161*)

Kako je vreme moje službe prolazilo, analizirao sam godinu za godinom listajući žute stranice sa oglasima svojih klijenata, uočavajući kako je Božji Duh promenio i prosvetlio živote nekih bezbožnih osoba za koje sam se molio pa sam postao još oduševljeniji za službu molitve.

Tražio sam od Gospoda veće iskustvo u molitvi da bih mogao da vidim kako Sveti Duh blagosilja živote mnogih ljudi. Nije prošlo dugo, a On je odgovorio na moje molitve.

Tada sam bio u petoj deceniji svog života i imao sam veliko radno iskustvo. Međutim, jednoga dana shvatio sam da je došlo vreme da promenim posao. Fizički sam počeo da slabim, a u ušima mi je odjekivala rečenica koju mi je nedavno uputio šef: »Rože, ozbiljno razmisli o prenošenju svog životnog iskustva na mlađe, jer dolazi vreme kad više nećeš imati snage za tolike radne časove.«

Podsetio me je na brojne uspehe u upravljanju kao što je to bilo i 1970. u Kanadi kada sam pomogao prilikom obnove telefonskog imenika za novu telefonsku kompaniju u Brunsviku.

Prihativši odgovornost, predložio sam da napravimo više dvojezičnih telefonskih imenika za neka područja u Kanadi u kojima živi preko pedeset posto stanovništva francuskog porekla. Posle višesedmične borbe, posao je dobro krenuo i ja sam se vratio u Bafalo.

Posao u Nju Brunsviku doživeo je veliki uspeh, jer ga je Bog blagoslovio i od tada uprava mi je nudila odgovorna mesta, ali sam ih ja odbijao. »Neće li moj odlazak u upravu omesti Božje blagoslove«, pitao sam se. »Neću li raditi u svojoj nejakoj ljudskoj sili? Ako preuzmem odgovornosti ljudi, koji su svojim govorom omalovažavali Božje ime, možda mi Bog neće dati uspeha u poslu?«

Mnogi učtivi, vaspitani i obrazovani ljudi kojima bih bio pretpostavljen, mogli bi ostati bez iskustva sa Bogom. Reči iz Knjige proroka Isaije 59,1.2. godinama su bile putokaz u mom životu: »Gle, nije okračala ruka Gospodnja da ne može spasti, niti je otežalo uho njegovo da ne može čuti. Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i gresi vaši zakloniše lice njegovo od vas, da ne čuje.« Nisam želeo da se išta ispreči između mene i Boga.

Uvek sam se iznova pitao neće li ponašanje onih kojima sam nadređen podići prepreku između

mene i Boga, tako da On neće moći da me blagoslovi? Izneo sam ovaj problem pred Boga tražeći odgovor na svoja pitanja, obznajući želju da mi Bog pokaže jasan put kojim ću ići.

Najpre mi je nekoliko ličnih iskustava pomoglo da razumem kako se može ukloniti zid koji su bezbožni i slabi podigli da bi sakrili svoje lice od Boga.

Iznenaden u molitvi

Kad sam se jednog petka poslepodne vozio kući s posla, prolazio sam pored Vulfordove robne kuće. Odlučio sam da stanem i kupim neke stvari. Vraćajući se u kola, smatrao sam da za nekoliko minuta treba da pregledam svoju agendu.

Termometar je pokazivao 35°C iznad nule. Ušavši u kola, brzo sam otvorio prozore. Posle nekoliko minuta dva mesta dalje na parkiralištu stao je zeleni auto. Krajičkom oka ugledao sam bračni par srednjih godina. Za volanom je sedela žena.

»Meri, ugasi motor da mogu da podignem prozor«, rekao je čovek.

»Baš si glup, Džime. Već sam ti sto puta kazala da prozor treba zatvoriti, dok motor još radi. Hoćeš li to ikada naučiti?«

Čovek je otvorio usta i izrekao poplavu psovki, mešajući sveto i nesveto uzvraćajući svojoj supruzi i otkrivajući da je pogođen u osetljivu tačku. Razljutivši se, optužio ju je da otvarajući svoja velika usta narušava savršenstvo dana.

Kakvog li slabog čoveka, pomislio sam. Odmah sam se pomolio: »Isuse, molim Te oprosti im. Silom svog Svetog Duha, molim Te, ukori demonske sile, koje deluju na njihov um i blagoslovi ih slatkim mirom svoje ljubavi.«

Svađa je odmah prestala. Otprilike dvadeset sekundi bio je tajac, a onda je čovek prekinuo tišinu: »Meri, oprosti mi, bio sam tako ljut. Zaista mi je žao što sam ti ono rekao. Ne znam zašto sam se u tom trenutku tako razljutio. Tako se mogu naljutiti na ljude, koji su mi dragi. Molim te oprosti mi, potrudću se, obećavam, da se takav ispad više ne ponovi.«

Bilo je prijatno čuti kako i ona priznaje da je pogrešila, jer nije pazila na svoje reči i ubrzo su zadovoljno počeli da čavrljaju. Obećala je da će ubuduće biti pažljivija; nežno ga poljubila, zatvorila prozor, a onda su izašli iz automobila u kupovinu.

Stigli su do časovnika na parking u koji je trebalo ubaciti kovani metalni novac, ali Džim nije imao sitan novac pa se okrenuo svojoj supruzi: »Budi ljubazna pa pogledaj imaš li deset centi u svom novčaniku.«

»Kako mogu odbiti pomoć kada mi se obraćaš kao dami? Jesi li zapazio, Džime, da si mi se tako obraćao još dok su nam deca bila mala?«

Kad je ubacio novac u časovnik, ona ga je uhvatila pod ruku pa su poput dvoje tek venčanih produžili prema robnoj kući.

Posmatrao sam sve to iz svojih kola, iznenaden zbog nagle promene u njihovom životu, dok je istovremeno moje hrišćansko iskustvo dobilo novu dimenziju. Nikad ranije nisam tražio od Gospoda da nekome oprosti. Jedino me je veliko uzbuđenje navelo da se molim za njih. Kad je nastala svađa, zaključio sam da taj gospodin verovatno godinama za sebe nije tražio oprostjenje greha. Znajući da greh razdvaja čoveka od Boga, osetio sam važnost trenutka pa sam zatražio od Gospoda da im oboma pomogne.

Bio sam zadivljen brzinom promene izgleda njihovih lica, kada ih je Božji Duh dotakao. Svojim posredovanjem bio sam oruđe za otvaranje puta. Duboko me je oduševila misao da je Isus tokom svoje službe na Zemlji tako rešavao ovakve probleme u zadobijanju duša.

Uzetom, koji se nadao telesnom ozdravljenju, Isus je rekao: »Čoveče, opraštaju ti se gresi.«

(Luka 5,20) Gospod je sa tog čoveka najpre uklonio breme greha, a zatim je učinio najbolje što je mogao - izlečio ga je od njegove nemoći. Kad je u Simonovoj kući jedna žena zalivajući Spasiteljeve noge skupocenim mirisom tražila duševni mir, Isus je rekao:

»Opraštaju ti se gresi. Vera tvoja pomože ti; idi s mirom.« (Luka 7,48-50)

To je to, rekao sam samome sebi. Moja prva briga u molitvi za bezbožne i slabe jeste moliti Isusa da sa njima podeli njihov teret greha. Moje srce obradovalo se činjenici da je moj Gospod brz u spasavanju beznadežnih slučajeva. Dok sam se vozio kući, srce mi je bilo ispunjeno zahvalnošću za Njegovu beskrajnu dobrotu i milost.

Molio sam se da mi, ukoliko je to u skladu sa Njegovom voljom, podari još neko slično iskustvo koje će ponovo pokazati na delu silu Svetog Duha u skidanju tereta greha, kao što je to i ranije činio.

Direktor velikog pogona za proizvodnju tesane građe i građevinskog materijala rekao mi je da će biti teško razgovarati s vlasnikom pogona o reklamnom oglasu, jer on ima i druga preduzeća pa je često odsutan.

Poslovođa, koji je sa mnom razgovarao o oglasu, dao mi je kaparu sa mogućnošću da posao zaključimo telefonski, ako ne uspem da se sretnem s vlasnikom pogona do davanja oglasa u štampu. Taj čovek godinama nije menjao svoj oglasni program. Čak je odbijao prethodno zakazivanje sastanaka pa je izgledalo da će svoj posao voditi onako kako je to činio do tog presudnog dana.

Pošto sam svakog dana prolazio pored njegovog pogona, često sam navraćao. Ali to sada nisam učinio do ponedeljka poslednje sedmice svog boravka na tom području, kad me je direktor obavestio da vlasnik želi da promeni oglase. Šef je bio tu, ali rđavo raspoložen. »Tako je puno poslova koje treba istovremeno obavljati«, rekao je direktor. Zatražio sam da mi zakaže datum sastanka sa vlasnikom, ili će oglasiti u novom telefonskom imeniku ostati nepromenjeni. Poruka ostavljena u telefonskoj centrali tog popodneva glasila je da vlasnik želi sastanak sa mnom u sredu u deset sati prepodne.

Sreda je bila divan dan i do tog vremena sve je išlo dobro. Ulazeći u ustanovu, primetio sam da sve vrvi kao u košnici. Iz daljine sam primetio direktora sa jednim čovekom pa sam pošao prema njima. Direktor je pozvao pomoćnika i naložio mu da završi posao sa tim čovekom, a mi smo se uputili na drugi sprat u vlasnikovu kancelariju.

Usput je direktor spomenuo da nije dobro što sam upravo danas došao da posetim šefa. Šef je stvarno bio loše volje. Došao je sa tmurnim izrazom lica. »Izgleda da je ustao na levu nogu. Malo kasnije planuo je doznajući da nije stigla pošiljka koju je danas očekivao. Budite spremni na sve«, upozorio me direktor. »Ako šef bude vikao na Vas, ne obraćajte pažnju na to. To je verovatno cena bogatstva.«

Kad smo stigli do kancelarije, direktor je otvorio vrata i najavio me.

»Pozovite ga neka uđe i sedne«, odgovorio je vlasnik. »Ne mogu odmah sa njim da razgovaram, jer moram da telefoniram.«

Kad sam ušao, nije me čak ni pogledao, uporno je prelistavao papire na svom stolu.

Kakvog li neučtivog čoveka, pomislio sam za trenutak, a tada sam shvatio da je taj čovek pod strašnim pritiskom. Njegov izgled odavao je unutrašnji nemir. Bio je, nesumnjivo, teški pušač, jer je kancelarija bila puna dima, pepeljara puna opušaka, a među prstima držao je cigaretu.

Pošto je okrenuo telefonski broj, počeo je da razgovara sa jednim od svojih direktora na način za koji sam smatrao da nije moguć. Samo bi tiranin mogao da upotrebljava takve prostačke izraze i preko slušalice ih uputi drugom čoveku. Bio je nezadovoljan ciframa tromesečnog izveštaja iz

jednog svog pogona. Psovke su vrcale na sve strane i što je više govorio, postajao je sve brutalniji.

Ovaj čovek je odvratan - tera me na povraćanje, pomislio sam. A tada sam se setio svoje molitve koja me je uzdrmala pre nekoliko dana. Bila je ovo još jedna prilika da se molim za bezbožnu osobu i da posle te molitve vidim kako Bog uklanja greh, a Sveti Duh svojom silom pomaže joj »u borbi protiv upravitelja tame ovoga sveta, s duhovima pakosti ispod neba«.

Na nesreću, nisam želeo da se molim za njega. Ipak, znao sam da bi to trebalo učiniti pa sam učinio naročiti napor da se molim. »Dragi Isuse, potrebna mi je Tvoja pomoć. Ne osećam potrebu da se molim za ovog slabog čoveka. U stvari, radije bih otišao odavde. Učio si nas da volimo one koji su neljubazni i zato Te sada molim za naročitu pomoć.

Molim Te pomoz mi da ovog čoveka mogu voleti ne onakvog kakav je sada, nego onakvog kakav će biti Tvojom milošću onog velikog dana kad budeš vaskrsao i preobrazio narod koji si opravdao.«

Odmah je saučešće ispunilo moje srce, pa sam nastavio da se molim.

»Operi sa njega osudu koju je navukao na sebe svojim lošim delima. Sruši, molim Te, ogroman zid koji je podigao da bi se sakrio od Tvog lica, jer je tako sebe lišio duševnog mira koji potiče od Tebe koji si Ljubav i Milost.

Gospode, pomoću svog Svetog Duha, molim Te, ukori demonske sile, koje su vršile uticaj na um tog čoveka i dovele ga dotle da seje jad u živote drugih. I kad to učiniš, molim Te, okruži ga božanskom atmosferom svetlosti i mira i neka Tvoj Duh danas bude sa njim, neka govori njegovom srcu o putu pravednosti.

Hvala ti, Gospode, što uvek slušaš moje molbe za pomoć onima koji su u nevolji.«

Odlučio sam tada da ću se za tog čoveka svakodnevno moliti. Osetio sam silnu prisutnost Božjeg Duha. Napomenuo bih da moje hrišćansko iskustvo nikad nije zavisilo od mojih osećanja, nego od Gospodnjih obećanja. Nekad su me nevolje navodile na iskušenje da verujem kako me je Bog ostavio samog sa mojim bremenom, ali na kraju sam uvideo da me Božji Duh divno čuva. U mnogim prilikama nebeski Otac me je naročito počastio objavljivanjem svoje prisutnosti.

Nije prošlo više od pet sekundi, a nastala je potpuna promena u govoru tog čoveka. Njegov je razgovor dobio sasvim novi smisao. Umesto neprekidnog prostačkog vikanja, on je ublažio ton svog glasa i počeo razborito da govori. Duge pauze u njegovom govoru dale su priliku drugoj osobi da objasni situaciju. Razgovor je završen u dobrom duhu i on je spustio slušalicu. Njegov grubi izgled, koji je u početku izgledao nepromenljiv, kao izgled spomenika u gradskom parku, sada je omekšao.

Osmeh je lebdeo na njegovom licu, kad se okrenuo prema meni. »Ja sam Denis D.«, ustao je iza svog stola i prijateljski mi pružio ruku.

»Rože Morno«, kazao sam dok smo se čvrsto rukovali.

»Drago mi je što sam Vas upoznao, Rože. Žao mi je što ste došli baš na dan u koji sve ide naopako.«

Onda se ispravio: »Ne treba da steknete utisak da je konverzacija kojoj ste upravo bili svedok retka. Da budem iskren prema Vama, priznaću Vam da sam ponekad lud čovek. U stvari, nisam lud ni poremećen, nego se ovde događa nešto neobično. Ne mogu da razumem zašto sam ponekad tako uzbuđen u prilikama koje niko ie može da promeni. Kako vreme prolazi, takvi slučajevi su sve češći i sve teži. Često ne mogu da se kontrolišem kad nastupi bes i onda svakog napadam.«

Mogu reći da je taj čovek bio duboko ogorčen svojim stanjem. »Kad svoje direktore ne bih plaćao dvostruko više nego što vrede, nijedan od njih ne bi radio za mene.« Iznenada je shvatio da razgovara sa nepoznatom osobom. »Šta ja to radim otkrivajući Vam svoj privatni život? Molim

Vas, oprostite mi što Vas opterećujem svojim problemima. Razgovarajmo o oglasima.«

»Gospodine D. molim Vas opustite se i imajte poverenja u mene«, odgovorio sam. »Moj prvi zadatak u ovom poslu jeste da čuvam poslovnu tajnu svakog klijenta i to godinama uspešno činim. Ljudi mi često povere ono što još nikome nisu, jer osećaju sigurnost i poverenje u mojoj prisutnosti i verujte da je bolje, kad neko otvori svoje srce strancu, nego nekome koga dobro poznaje.«

Njegov odgovor malo me je iznenadio, jer je bio potpuno neočekivan. »Rože, slažem se sa onim što Vaši klijenti kažu. Osećam silu koja je sa Vama i ne znam kako to da objasnim osim da je u pitanju natprirodno. Nikad ranije nisam iskusio mir i staloženost koju sada osećam.«

»Hvala, gospodine, što ste mi to kazali. Osećam da je važno spomenuti kako sam se od trenutka kad ste počeli da telefonirate, u molitvi obratio velikom Vladaru svemira i Životodavcu tražeći da blagoslovi Vaš život prisutnošću Svetog Duha, koji jedini na ovom svetu može doneti mir i pomoć ljudima.«

Posmatrao me trenutak, a tada rekao: »Odavno sam napustio religiju i Boga. Ali, danas ste me podstakli na razmišljanje o Vladaru svemira i Njegovoj sili koja moćno dodiruje život ljudi. Volim tu misao. Nemojte me pogrešno razumeti. Ne razmišljam o odlasku u crkvu ili nešto slično, ali da li biste bili tako ljubazni i molili se za mene? Stvarno bih Vam bio zahvalan.«

Uverivši ga da sam počašćen time da dodam njegovo ime svojoj listi za molitve, završili smo posao sa njegovim oglasom. Kad sam ustao, rekao je: »Dozvolite da Vas ispratim; inače moram sići.«

Usput sam ga upitao kako je postigao tako veliki poslovni uspeh. Njegovo lice se ozarilo, dok mi je o tome pričao sve do izlaznih vrata. Kad smo se rukovali, pitao me je da li bih bio ljubazan da ga posetim pre nego što telefonski imenik za sledeću godinu izađe iz štampe.

Sledeće godine nisam radio na telefonskom imeniku, ali sam se posle dve godine zatekao na tom području kao direktor prodaje telefonskih oglasa pa sam sa kolegom otišao na poslovni sastanak kod tog čoveka. Bio je ushićen što me ponovo vidi i bio je veoma uljudan. Kad je novi prilog bio pripremljen, poveo me u drugu kancelariju da se upoznam sa njegovim pomoćnikom.

Pošto nas je upoznao, rekao je da sam ja čovek koji mu je dao novu životnu snagu i uštedeo mu gomilu novca, jer više nije morao da posećuje psihijatra.

Velika promena zbilja se u životu tog čoveka. Bio je pun života. Na zidu iznad njegovog pisaćeg stola visila je lepa tablica sa natpisom »Molitva donosi promene«.

Svakako, donela je i u ovom naročitom slučaju. Sklon sam da verujem da sam ja u ovom slučaju imao više blagoslova. To iskustvo u molitvi ispravilo je moje višegodišnje pogrešno shvatanje koje me sprečavalo da se molim za bezbožne. Ali od tog vremena Gospod je mogao da me upotrebi za otvaranje puta Njegovom Duhu da na čudesan način može da obogaćuje život mnogih.

Poglavlje 9.

POZIV NA MOLITVU

Kao direktor prodaje Severoistočnog odeljenja, koje je obuhvatalo osam država, proveo sam najviše vremena sprovodeći ankete za telefonski imenik u područjima u razvoju.

Pregledajući nekoliko sedmica izveštaje prodaje, odlučio sam da posetim naše referente prodaje reklamnih stranica glavnog telefonskog imenika u Pensilvaniji. Izveštaj jednog referenta prodaje naročito je privukao moju pažnju. Do tada je uvek imao najbolji uspeh, a sada je prolazio kroz neku krizu bitno smanjivši prihod. Zaključio sam da je Čarls imao problem koji je remetio njegov rad.

Razgovarajući s njime, saznao sam da se rastao sa suprugom koja se sada brinula za njihovo dvoje dece, a njemu je zabranjivala da ih viđa. Takođe je i njegova bivša tašta činila sve što je bilo u njenoj moći da okrene decu protiv njega, što ga je gotovo slomilo. Priznao je da ima velike poteškoće da se koncentriše na posao, i ako se stvari ubrzo ne poprave, moraće da napusti posao.

Pitao sam za taštino ime da bih mogao da se molim za nju. Malo se iznenadio zbog moje molbe, ali mi je udovoljio uz komentar: »Sumnjam da će molitve pomoći pošto su se moji roditelji molili za tu staru vešticu od dana kad sam se oženio njenom ćerkom. Štaviše, čak su platili i nekoliko misa da ne bi razorila naš dom, ali ni to nije pomoglo.«

Skraćujući tu dugu priču, stavio sam Čarlsovo ime i imena njegove bivše žene, bivše tašte i dece na svoju molitvenu listu pa sam svakog jutra, sa otvorenom Biblijom u Matejevom Jevanđelju u dvadeset sedmom poglavlju, posredovao za njih. Iznad svega molio sam se da Božji Duh pomogne Čarlšu da nosi breme i izdrži pod njim.

Ustaljena procedura kompanije bila je da svi predstavnici oglasnih stranica svakog petka, između trinaest i petnaest časova, telefonski jave glavnoj kancelariji u Virdžiniji finansijske rezultate svoga rada te sedmice. Tražen je gotovinski iznos za oglase, eventualno smanjenje prihoda ili gubitak, neto prihod i svaka promena u broju oglasa.

Kad bih se petkom vraćao kući, zaustavio bih se posle petnaest časova i telefonirao kancelariji da bih dobio rezultate prodaje od ljudi kojima sam bio pretpostavljen. Bilo je izrazito ohrabrujuće, a istovremeno bio je i blagoslov za moje hrišćansko iskustvo kad sam video Čarlsov finansijski izveštaj i način na koji ga Božji Duh blagosilja, vodi, usmerava i ohrabruje, što su iz sedmice u sedmicu potvrđivali njegovi prodajni rezultati.

Kasnije sam sve o tome čuo lično od njega. S radošću nebeskog porekla rekao je da su se stvari promenile nabolje. Nekoliko puta je rekao: »Vaše molitve imaju stvarnu silu. One zaista rade za ljude.«

Iako su mi pravila kompanije zabranjivala da govorim sa ljudima na poslu o religiji, mogao sam da pokažem svoje religijsko uverenje i za to sam zahvalan Bogu. Bio sam iznenađen slušajući njihov komentar o mom religioznom životu. Zbog zdravstvenih problema lekar je Čarlšu rekao da treba da se preseli u topliji kraj. Pre nego što je otputovao u Kaliforniju, došao je da posetiti moju suprugu i mene. Na moje veliko iznenađenje rekao je Hildi u mojoj prisutnosti da moji saradnici imaju visoko mišljenje o meni. »Jedan od njih rekao je da će ako ikad ponovo pođe u crkvu, poći u Rožeovu. Postaćete adventistički hrišćanin i pripadati crkvi koja ima takvu silu.«

Pobeda nad alkoholom

Džeri je bio dobar radnik, ali jednom sedmično nagrađivao bi sebe pićem za dobro obavljen

posao. Kao samac živeo je u Bostonu, ali bi vikendom ostajao u gradu Nju England gde je radio na telefonskom imeniku. Petkom uveče previše bi pio i onda bi se našao u zatvoru. Posle toga pozivao bi direktora telefonske kompanije koji bi ga uz garanciju vadio iz zatvora. Sledećeg jutra, posle otrežnjenja, shvatio je da ne sme da zakasni ukoliko želi da sačuva svoje radno mesto.

Razmišljao je o tome da me pozove, ali je pretpostavljao da ću ga izgrditi pošto sam adventista i religiozan čovek. Umesto toga pozvao je glavnu upravu u Virdžiniji nadajući se da će moći da razgovara sa mojim šefom za koga je pretpostavljao da će imati više razumevanja, jer je šef i sam nekada bio alkoholičar. Moj pretpostavljeni rekao je Džeriju da sam ja odlučio da porazgovaram sa njim o tome u ponedeljak u kancelariji.

U nedelju uveče šef me pozvao i izvestio me o tom problemu predlažući da u ponedeljak sazovem sastanak službenika koji rade na telefonskom imeniku i da pred svima izgrdim tog čoveka.

Molio sam se za to i odlučio se protiv takvog postupka. Razgovarao sam nasamo sa Džerijem. Dok sam se vozio prema kancelariji, molio sam se za mudrost i obazrivost u ovoj situaciji. U stvari, smatrao sam da bi ga trebalo zadržati kao radnika i iz njegovog problema steći iskustvo u molitvi. Verovao sam da mu Božji Duh mojim posredovanjem može dati pobedu nad porokom. To bi značilo da ga Božji Duh navede na iskreno moljenje da zadrži posao.

Shvatio sam da je taj čovek veoma ojađen zbog svog problema. Slušajući njegovu molbu, shvatio sam da se u njemu vodila velika borba protiv alkohola.

Setio sam se jednog teksta iz knjige »Čežnja vekova«: »Ozbiljna, istrajna moljenja Bogu u veri... mogu jedino pomoći ljudima da dobiju potporu Svetoga Duha u borbi sa poglavarima i vlastima, sa upraviteljima tame ovoga sveta, s duhovima pakosti ispod neba.« (*Čežnja vekova, str. 371; izdanje 1998*)

Na kraju je sa suzama u očima rekao: »Molim Vas dajte mi još jednu priliku. Molim Vas!«

»Džeri,« odgovorio sam, »dajem Vam još jednu priliku. Pošto garantujem za Vas, pomoći ću Vam da ostavite alkohol moleći se da Bog blagoslovi Vaš život i da Vam pobedu nad pićem.«

Zahvaljujući mi, rekao je: »Mislim da mi molitva neće pomoći. Moja majka za rešenje ovog problema molila se petnaest godina i nije pomoglo. Molila je brojanice, plaćala mise za pobedu nad ovim problemom, ali nije pomoglo.«

»Ali, Džeri, ja verujem u čuda. Videćete uskoro šta će se dogoditi.«

To se stvarno i dogodilo. Čudo se dogodilo pod uticajem Svetog Duha. Nekoliko meseci kasnije ushićeno mi je rekao da je ostavio piće. Sasvim je izgubio potrebu za pićem.

Još jednom želim da istaknem: Iako Sveti Duh ne vrši pritisak na ljudsku volju, On ipak može mnogo učiniti menjajući liniju delovanja kao odgovor na istrajnu molitvu upućenu Bogu sa verom.

Pritisnuti kočnice

Posle sastanka direktora u glavnoj kancelariji u Kansas Sitiju, vratio sam se u Severoistočno odeljenje sa novom idejom o smanjenju broja zamena osoba koje prikupljaju oglase. Čekajući na aerodromu avion, razgovarao sam o tom konceptu sa dvojicom referenata iz drugog radnog područja. Smatrali su da bi takav pokušaj bio smešan, ako se uzme u obzir mišljenje zamenika predsednika prodaje. To bi značilo tretirati sve naše referente prodaje kao vrhunske radnike, što, svakako, nije tačno. Mnogi radnici imali su lične probleme zbog kojih su morali da napuste posao. Drugi, inače dobri i vredni radnici, nisu imali uspeha. Preostalo je samo jedno, dokazivali su - tečajevima osposobiti nove saradnike i to bez obzira na cenu. Nije bilo drugog puta.

Ja sam, naravno, znao da Sveti Duh blagosilja moj rad, baš kao što su to znali i moji saradnici i

njihovi klijenti, i da su moguća značajna poboljšanja. Čarlsovo i Džerijevo iskustvo to je svakako potvrđivalo.

Prošlo je izvesno vreme a onda me je u utorak uveče moj šef pozvao iz Kanzasa. Bio sam u hotelu Holidej In u gradu Lovelu u državi Masačusets u kome sam tri dana intervjuisao klijente koji su podneli molbe za oglašavanje. »Koliko ćete ljudi poslati sledećeg meseca na tečaj u Kanzas Siti«, odmah me je upitao.

»Kako stvari sada stoje«, odgovorio sam, »nećemo imati nijednog predstavnika.«

Posle duge pauze upitao je: »Zar nećete otpustiti ona tri saradnika koji se jedva provlače sa učinkom u prodaji i zameniti ih novim saradnicima o čemu smo nas dvojica razgovarali prošle sedmice?«

»Za vreme našeg razgovora bio sam za to rešenje, ali sam danas promenio mišljenje. Šefe, oprostite, ali, zaključio sam da je malo smešno otpuštati ljude koji su kod nas radili pet meseci, uprkos skromnim rezultatima u njihovom radu. To je kao kada neko vaspitava čistokrvne trkačke konje, a onda ih odbaci zato što nisu osvojili glavnu trku u prvoj godini, a onda pođe okolo u traganje za drugima i kupi iste takve.

Verujte mi, gospodine, niko me od ljudi sa kojima sam razgovarao ove sedmice nije tako oduševio kao ovi koji su odlučili da postanu bolji i od naših dobrih saradnika. Ako se Vi sa tim slažete, uzeću tu trojicu i provesti određeno vreme sa njima na terenu i nastojati da se naš sadašnji ulog u njih isplati.«

»Oduševljen sam slušajući Vas kad tako govorite. Znaete da sam ja za napredne ideje.«

»Ako se sećate, na našem poslednjem sastanku referenata zamenik šefa prodaje izračunao je da bi našu kompaniju koštalo 5000 dolara ako bismo jednog čoveka poslali mesec dana u školu i pet meseci na praksu. Ono što bih ja učinio - ako se s tim slažete - jeste da od tih 5000 dolara pokušamo da nešto uštedimo. Šta Vi kažete na to?«

»Nije mi baš sasvim jasno kako ćete postići vrhunске rezultate sa ovom trojicom, ali sigurno bih voleo da vidim taj Vaš pokušaj. Slažem se s Vama, ali moram Vam kazati da ćete, nastavite li ovako, dogurati do nacionalnog direktora prodaje, a tako sebi možete stvoriti neprijatelja. On je osnovao prvoklasnu pripremnu školu očekujući da će puno sposobnih ljudi proći kroz njena vrata. Tako bismo mogli da dobijemo veliki postotak visoko-produktivnih osoba.«

»Ne mogu da shvatim zašto bi on imao nešto protiv zamenika predsednika prodaje koji od nas očekuje da pokušamo da smanjimo visok postotak otpuštanja starih i uzimanja novih radnika.«

»Ne bi trebalo da bude tako, ali će Vaš mogući uspeh sa novim načinom rada, koji otpočinjete, ugroziti budućnost njegove škole.«

»Hvala Vam što ste mi to kazali«, odgovorio sam, »ali ne bih hteo da promenim svoje planove.«

»Sada imamo drugi problem. On očekuje trideset pet polaznika u sledećoj grupi. Već sam mu napomenuo da nameravamo da pošaljemo i naša tri kandidata. Međutim, sutra ujutro obrazložiću mu Vašu odluku. Pripremite se još danas za telefonski razgovor sa Rojem.«

Izneo sam svoje planove pred Gospoda i bio ubeđen da radim dobro pa sam odlučio da ne menjam svoje mišljenje. Budite ubeđeni da sam dosta vremena proveo moleći se za one saradnike. Sledeće tri sedmice proveo sam sa njima u radu, po jednu sedmicu sa svakim. Išao sam sa njima na sve poslovne pozive i tako ih prijatno iznenadio, a prva dva dana lično sam vodio sve poslovne posete.

Tako sam doprineo njihovoj psihičkoj opuštenosti pa su stvarno postali zadovoljni. Razgovarali smo o mnogim stvarima što mi je pomoglo da mnogo saznam o njihovim domovima i članovima njihovih porodica. Ovi ljudi cenili su to iskustvo, koje ih je ohrabrilо i doprinelo dobrim prodajnim

rezultatima. Verujem da me je Božji Duh vodio kad sam svojim posredničkim molitvama doneo velike Božje blagoslove u njihove domove.

Moja molitvena lista postajala je sve duža što sam bolje upoznao svoje ljude. Došlo je doba, kada više nisam uključivao čak ni radio u kolima da čujem vesti, nego sam sve svoje vreme koristio posredujući u molitvi za nekog. Dodao bih da je od pet odeljenja firme Kontinental Telefon, Severoistočno odeljenje postalo poznato po najnižem procentu raskida oglasnih ugovora u celoj zemlji.

Moj šef je često znao sa ponosom da kaže da sam ja čovek, koji je imao snage da povuče kočnicu i donese preokret u našim prodajnim redovima u Severoistočnom odeljenju. Iako je pažnju poklanjao meni, znao je da je sila za to došla odozgo. Dvostruko sam se potrudio da on to shvati.

Kad sam postao direktor prodaje celog područja, Severoistočno odeljenje bilo je najslabije u kompaniji. Ali zahvaljujući Božjim blagoslovima, za nekoliko godina postigli smo vrhunac. Godine 1977. moj šef i ja nagrađeni smo visokim priznanjem zbog osvojenog prvog mesta te godine. Bili smo najbolji u svim fazama poslovanja u celoj kompaniji.

Od tada pa do 1981. godine, kad sam napustio kompaniju, naše područje imalo je najmanje otpuštenih radnika i postiglo je sve ciljeve u naporima uložnim u proširenje mreže poslovnih saradnika.

POGOVOR

Kao što sam pisao u ovoj knjizi, Bog je odgovorio na mnoge moje molitve upućene za druge. Više i nije mogao da učini. Moljenje za druge naročit je poziv i duhovni dar koji mi je On dao u službi za Njega. Bog različito radi sa svakim čovekom. Na naše molitve On uglavnom odgovara na manje sjajan način nego u slučajevima koje sam spomenuo. Međutim, On očekuje molitve koje će upućivati njegova deca. On očekuje da se molimo jedni za druge. Možda ćete, dragi čitaoci, usvojiti neke od principa iz mog ličnog iskustva i upotrebiti ih pomoću sile Svetog Duha da biste doživeli radost koja je samo u Bogu i u posredničkoj molitvi za druge.